

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 523 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Νοέμβρης 1973 ★ Παλαιστινιακή Αντίσταση

ΜΑΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Ενάντια σε **Ιμπεριαλισμό, Πόλεμο, Φτώχεια, Καταστολή**
Για την **Επαναστατική Διέξοδο** - Για τον **Σοσιαλισμό**

Αργεντινή: Οι εκβιασμοί του Τραμπ έδωσαν την εκλογική νίκη στον Μιλέι

Στις 26/10, έγιναν εκλογές στην Αργεντινή για τη Γερουσία και άλλα νομοθετικά και αντιπροσωπευτικά σώματα εν μέσω βαθιάς κρίσης και αναταραχής.

Ο συνασπισμός του ακραίου νεοφιλελεύθερου και ακροδεξιού Μιλέι συγκέντρωσε πάνω από 40%. Ο ίδιος παρουσιάζεται ως «αναρχοκαπιταλιστής», υπέρ μιας εντελώς ανεμπόδιτης λειτουργία της «ελεύθερης αγοράς». Γι' αυτό εμφανιζόταν κρατώντας αλυσοπρίονο, σύμβολο των αχαλίνωτων περικοπών σε κρατικές και κοινωνικές δαπάνες.

Μόλις πριν έναν μήνα, ο Μιλέι είχε ηττηθεί στις εκλογές για κυβερνήτη στην πολιτεία του Μπουένος Άιρες (συγκεντρώνει το 1/3 του πληθυσμού). Η τωρινή επιτυχία του οφείλεται στην απειλή του Τραμπ, ότι αν δεν κέρδιζε ο Μιλέι οι ΗΠΑ θα απέσυραν ένα «πακέτο διάσωσης» δεκάδων δις. Σε όλη τη Λατ. Αμερική, την άλλοτε «πίσω αυλή» του, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επιχειρεί με «τραμπουκισμούς» να αποκαταστήσει μια πλήρη κυριαρχία. Σε αντάλλαγμα, η κυβέρνηση Μιλέι έχει παραδώσει ουσιαστικά στις ΗΠΑ τον έλεγχο του

συναλλάγματος, της εξωτερικής πολιτικής και τώρα των σπάνιων γαιών (κρίσιμα ορυκτά για πολλούς κλάδους αιχμής) και άλλων φυσικών πόρων.

Οι Περονιστές –ρεύμα με βαθιές λαϊκίστικες και συντεχνιακές παραδόσεις «ενσωμάτωσης» του εργατικού κινήματος, που ελέγχει μια από τις πιο σκληρές συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες στον κόσμο– έμειναν στο 34%. Αποτέλεσμα μάλλον απογοητευτικό, καθώς είχαν πετύχει πολλά περισσότερα στις εκλογές στο Μπουένος Άιρες και ελπίζουν να επανέλθουν στην εξουσία ως «ήπιοι» διαχειριστές μιας τεράστιας κρίσης.

Μαζική ήταν η αποχή (έφτασε τα 12 εκ.), δείχνοντας το βάθος της πολιτικής κρίσης, αλλά και τους κινδύνους μιας απογοητευσης. Η συμμετοχή (67%) ήταν η χαμηλότερη από το 1983, όταν έπεσε η τελευταία αιματηρή δικτατορία, μια από τις πολλές που έχει γνωρίσει η χώρα. Μιλέι και Περονιστές πήραν αθροιστικά 5 εκ. ψήφους λιγότερες από ό,τι δύο χρόνια πριν. Για τον Μιλέι, αυτό οφείλεται στα κανιβαλικά αντεργατικά-αντιλαϊκά μέτρα, αλλά

και στην αντίσταση των εργαζομένων και της νεολαίας, που του έχουν επιβάλλει και σημαντικές ήττες στο κοινοβούλιο και στον δρόμο (π.χ. το μπλοκάρισμα κάποιων περικοπών από την κινητοποίηση φοιτητών, συνταξιούχων και εργαζομένων στην υγεία). Για τους Περονιστές, ο λόγος είναι η δυσφήμιση των παλιότερων κυβερνήσεών τους (που άνοιξαν τον δρόμο στον Μιλέι) αλλά και στην πολιτική συμβιβασμού της περονιστικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στους αγώνες.

«Σφήνα» στο σκηνικό το αποτέλεσμα των 1 εκ. ψήφων συνολικά της Αριστεράς (Μέτωπο των Εργαζομένων και της Αριστεράς / FIT, Nuevo MAS, KK Αργεντινής), όπου το μεγαλύτερο μέρος αποτελείται από τροτσικιστές ή συγγενικές δυνάμεις. Αυτό οφείλεται στον ρόλο αυτών των δυνάμεων στους αγώνες αλλά και πολιτικά, παρά τις αδυναμίες τους. Το FIT ξεπέρασε τις 850.000 ψήφους σε εθνικό επίπεδο, ερχόμενο τρίτο με 9% στην πρωτεύουσα Μπουένος Άιρες και παίρνοντας 5% στην αντίστοιχη πολιτεία, καθώς και 3 έδρες στο Εθνικό Κογκρέσο.

Άγνωστος Στρατιώτης
Με μια τροπολογία-ομολογία ήττας «δολοφονούν» και τις ελευθερίες
σελ. 5

Εκπαίδευση
Διαγραφές, πειθαρχικά, καταστολή για να επιβάλλουν την πολιτική τους
σελ. 6-7

22ο Συνέδριο ΚΚΕ
«Ετοιμο» για τον Σοσιαλισμό... στη Δευτέρα Παρουσία
σελ. 10

Γαλλία
Διαρκές πολιτικό πραξικόπημα Μακρόν
σελ. 12

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

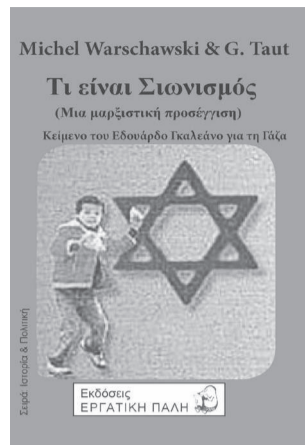
Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Τι είναι Σιωνισμός
(Μια μαρξιστική προσέγγιση)
Κείμενο του Εδουάρδο Γκαλεάνο
για τη Γάζα

Συγγραφείς: Michel Warschawski & G. Taut

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2024

Σελίδες: 94

Τιμή: 3 ευρώ

Τα τραγικά γεγονότα που συμβαίνουν αυτή την εποχή (2023-24) στη Μέση Ανατολή και ειδικότερα οι γενοκτονικές επιθέσεις του ισραηλινού στρατού ενάντια στον αραβικό πληθυσμό της Γάζας, ολόκληρης της Παλαιστίνης και γενικότερα όλων των αράβων έδειξαν, για άλλη μια φορά τον αντιδραστικό χαρακτήρα του σιωνισμού, που αποτελεί το ιδεολογικό υπόβαθρο και το βασικό μηχανισμό του κράτους του Ισραήλ. Πολλοί μιλούν καταγγελτικά για το κίνημα αυτό χαρακτηρίζοντάς το αντιδραστικό, ρατσιστικό, πράκτορα του ιμπεριαλισμού κλπ. Και πράγματι έτσι είναι, Ωστόσο ελάχιστες μελέτες έχουν κυκλοφορήσει, τουλάχιστον στην Ελλάδα, που να παρουσιάζουν την προέλευση του, το ρόλο του στη δημιουργία και τη λειτουργία του κράτους του Ισραήλ και τις προοπτικές του.

Στα χρόνια που ακολούθησαν και κάτω από την επίδραση των κοσμογονικών αλλα-

γών που συνέβησαν σε παγκόσμιο επίπεδο (κατάρρευση των καθεστώτων του «παρκατού σοσιαλισμού», κρίση της Αριστεράς, αύξηση της επιθετικότητας του ιμπεριαλισμού) η ισραηλινή κοινωνία γνώρισε ανάλογες εξελίξεις με αποτέλεσμα μια σειρά ζητήματα να μπαίνουν εκεί διαφορετικά απ' ό,τι έμπαιναν όταν γράφτηκε αυτό το κείμενο. Ωστόσο τα βασικά της σημεία, η ανάλυση του σιωνισμού σαν ρεύμα, η παρουσίαση του ρόλου του στην κοινωνία του Ισραήλ και του αδιεξόδου που την οδηγεί επιβεβαιώνονται και από τα τελευταία γεγονότα. Πιστεύουμε ότι το κείμενο αυτό θα παρουσιάσει σε κάθε αναγνώστη και ιδιαίτερα στους αγωνιστές του εργατικού κινήματος μια εικόνα της ισραηλινής κοινωνίας που αγνοεί και θα τον βοηθήσει να κατανοήσει καλύτερα όσα συμβαίνουν σήμερα στην Παλαιστίνη, στην Γάζα, όπως και τον ρόλο των ιμπεριαλιστών.

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

52 χρόνια μας χωρίζουν από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου και 51 από την Μεταπολίτευση όπου οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία κέρδισαν τα περισσότερα και σημαντικότερα κοινωνικά, οικονομικά, πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες από τη γέννηση του σύγχρονου ελληνικού κράτους. Ήταν το τίμημα που αναγκάστηκαν να πληρώσουν η αστική τάξη και τα πολιτικά επιτελεία της για την υποστήριξη που έδωσαν στη Δικτατορία της 21ης Απριλίου 1967 και για τη μίζερη και άθλια ζωή που επέβαλαν.

Ωστόσο, γρήγορα οι ίδιες δυνάμεις και μαζί τους σχεδόν όλα τα ΜΜΕξάπτησης άρχισαν, από την δεκαετία του '90 και μετά, μια λυσσασμένη προσπάθεια να αφαιρέσουν ό,τι είχε κατακτηθεί. Η αντιδημοκρατική και αντεργατική αναδίπλωση που ξεκίνησαν τότε προκειμένου να σωθεί το σάπιο καπιταλιστικό καθεστώς τους, συνεχίζεται. Ακόμη δεν πρέπει να υποτιμούμε όλους αυτούς που ζητωκραυγάζουν υπέρ του φασίστα Μεταξά ή τους μελανοχιτώνες που παρέλασαν ελεύθερα στις 28 Οκτωβρίου, τον φασίστα Δρυμώτη κ.λπ.

Ένας μικρός απολογισμός

Παρά την προηγούμενη πρόσφατη χρεοκοπία (2009) και τα εκατοντάδες δισεκατομμύρια που πλήρωσε ο ελληνικός λαός το χρέος έφτασε και πάλι σε υψηλότερα επίπεδα από πριν το 2009. Το 2024: α) το δημόσιο χρέος έφτασε τα 404 δισ. ευρώ, β) το ιδιωτικό έφτασε τα 376 δισ. ευρώ, και συνολικά είναι 780 δισ. ευρώ, ενώ μαζί με διάφορα άλλα ιδιωτικά χρέη (ατομικά, νοικοκυριών, οργανισμών κ.ά.) ξεπερνάει τα 850 δισ. ευρώ! Αυτό σημαίνει ότι ο ελληνικός καπιταλισμός «κάθεται» πάνω σ' ένα χρέος που είναι αδύνατο να «εξυπηρετηθεί» από την εκμετάλλευση της εργασίας υπό κανονικές συνθήκες, δηλαδή ουσιαστικά είναι χρε-

**Η εξέγερση του Πολυτεχνείου και η Παλαιστινιακή αντίσταση
Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΑΣ**

οκοπημένος. Αδιάψευστος μάρτυρας αυτής της κατάστασης είναι ότι όλα τα βασικά στοιχεία που δείχνουν το βιοτικό επίπεδο και την κοινωνική ζωή των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων χειροτερεύουν διαρκώς: 1) το 46% των μισθωτών έχουν μέσο μισθό κάτω από τα 1.000 ευρώ μεικτά και το 10% κάτω και από τα 500. Επιπλέον, ο μέσος μισθός προσεγγίζει τον κατώτερο και είναι 9% μικρότερος απ' ό,τι ήταν το 2011. 2) Σύμφωνα με έρευνα του ΙΜΕ ΓΣΕΒΕΕ το 60% των νοικοκυριών δήλωσε πως το εισόδημά του δεν επαρκεί για όλο τον μήνα και εξαντλείται τις πρώτες 19 μέρες. Η γενικευμένη ακρίβεια αναγκάζει σε περικοπή δαπανών ακόμα και στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, όπως τα τρόφιμα. Σύμφωνα με στοιχεία του 2025, το 93% των νοικοκυριών δηλώνει ότι δυσκολεύεται οικονομικά εξαιτίας των αυξημένων τιμών στο σούπερ Μάρκετ, ενώ α) περίπου 6 στους 10 δηλώνουν ότι κόβουν και από τα βασικά είδη για να ανταπεξέλθουν οικονομικά, β) 4 στους 10 δηλώνουν ότι περιορίζονται στα απολύτως απαραίτητα προϊόντα, και γ) σχεδόν 1 στους 10 καταναλωτές δηλώνει ότι δεν μπορεί να αγοράσει ούτε τα στοιχειώδη. Τέλος, τα λαϊκά νοικοκυριά είναι και **καταχρεωμένα**, π.χ., στην προαναφερόμενη έρευνα, ποσοστό 28,9% δηλώνει πως έχει ληξιπρόθεσμες οφειλές προς το Δημόσιο. Σύμφωνα με τα στοιχεία του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ η χώρα μας έχει το υψηλότερο κόστος στέγασης στην ΕΕ. Πληρώνουμε το 35,2% του διαθέσιμου εισοδήματός μας για έξοδα στέγασης, όταν ο μέσος όρος

στην ΕΕ είναι 19,7%. Επίσης το ποσοστό ιδιοκατοίκησης στην Ελλάδα μειώνεται (άλλοτε από τα μεγαλύτερα της Ευρώπης 81,4%) που είναι μια από τις αιτίες της στεγαστικής κρίσης. Τέλος, αλλά όχι τελευταίο σε σημασία: α) Μόλις το 25% των εργαζομένων καλύπτεται από κάποια Συλλογική Σύμβαση, τελευταία θέση στην ΕΕ. Η μείωση της ανεργίας, που επικαλούνται οι νεοφιλελεύθεροι, οφείλεται στο γεγονός ότι οι νέες συμβάσεις που υπογράφονται είναι κατά 50% μερικής απασχόλησης. Έτσι έχουμε κατακυλιχθεί στην προτελευταία θέση της ΕΕ, μόλις πάνω από τη Βουλγαρία.

Βέβαια, για το μεγάλο κεφάλαιο ισχύουν τα ακριβώς αντίθετα: α) Το 2023 τα κέρδη του αυξήθηκαν κατά 13,1% και έφτασαν στα 29,5 δισ., έχοντας μια συνεχή αύξηση όλα τα προηγούμενα χρόνια! β) Το 2024 τα κέρδη της MOTOROIL έφτασαν τα 1,6 δισ., της EUROBANK τα 1,8 δισ., των εταιρειών ενέργειας τα 2,2 δισ., των τραπεζών το 2022 τα 5,5 δισ., των σούπερ μάρκετ τα 777,5!

Ο κατάλογος των αντιδημοκρατικών, αντεργατικών και αντισυνδικαλιστικών νόμων είναι τεράστιος. Ενδεικτικά αναφέρουμε: 1) την 13ωρη εργασία που ψήφισαν πρόσφατα, 2) τον περιορισμό στην λειτουργία των συνδικάτων και στην κήρυξη της απεργίας 4) τον τεμαχισμό της άδειας των εργαζομένων 5) την κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού στο δημόσιο και στους συνταξιούχους 6) το δικαίωμα στην εργασία σχεδόν καταργήθηκε και απελευθερώθηκαν οι απολύσεις 7) το ξεπούλημα/

ιδιωτικοποίηση όλης της δημόσιας περιουσίας και τώρα της ΕΥΔΑΠ και των ΕΛΤΑ.

Οι παραβιάσεις του συντάγματος είναι συνεχείς και πάρα πολλές. Τα τελευταία χρόνια προσπαθούν λυσσασμένα να αλλάξουν δυο βασικά άρθρα του Συντάγματος του 1975: α) το άρθρο 16 που αναφέρεται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και στην απαγόρευση ιδιωτικών πανεπιστημίων, β) το άρθρο 103 που αναφέρεται στη μονιμότητα των δημόσιων υπαλλήλων. Σκοπός τους είναι να αλλάξουν το Σύνταγμα του 1975 (σε κάποιο βαθμό εκφράζει την Εξέγερση του Πολυτεχνείου), αλλά μέχρι σήμερα δεν έχουν μπορέσει. Ωστόσο, δεν σταματούν – θα ξανά-επιχειρήσουν.

Πρέπει να απαλλαγούμε από αυτούς

Η ακροδεξιά κυβέρνηση του Μητσοτάκη αλλά και λίγο ως πολύ όλα τα αστικά και μνημονιακά κόμματα συμπλέουν με το κράτος-δολοφόνο των σιωνιστών στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και ιδιαίτερα της Γάζας. Αυτό το μεγάλο έγκλημα του 21ου αιώνα όπως και αυτά που διαπράττονται σε βάρος του ελληνικού λαού δεν πρέπει να μείνουν ατιμώρητα. Πρέπει να τους δώξουμε, είναι στα χέρια μας και στους αγώνες μας. Οι εξελίξεις που έρχονται θα είναι ραγδαίες και πολύ μεγάλες. Ακόμη και η Καθημερινή φαίνεται να θεωρεί ότι οι προοπτικές του Μητσοτάκη είναι μαύρες και λέει χαρακτηριστικά και ειρωνικά ότι περάσαμε από το «ο Κυριάκος δεν έχει αντίπαλο» στο «ο αντίπαλος του Κυριάκου δεν θα έχει αντίπαλο». Λύση ωστόσο δεν είναι να έρθουν στην εξουσία κάποιοι από αυτούς που κάνουν την αντιπολίτευση. Λύση είναι να έρθει μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων όπου δεν θα υπάρχει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και τα δημοκρατικά και τα ανθρώπινα δικαιώματα θα είναι οι βασικές αρχές λειτουργία της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Ελλάδα

Το London School of Economics σε μελέτη του για τη χώρα μετά τα μνημόνια παρουσιάζει σοβαρούς δείκτες καταβράθρωσης του ελληνικού καπιταλισμού, ο οποίος συνιστά μια «οικονομία των καφέ με πηλίνα πόδια». Η παραγωγικότητα της εργασίας μειώθηκε κατά 16% μεταξύ 2009 και 2024 και οι μισθοί κατέρρευσαν κατά 26% έως 35% — σε ορισμένους τουριστικούς κλάδους έως και 60%! Το 1/3 της συνολικής πτώσης της παραγωγικότητας οφείλεται στη στροφή της απασχόλησης στον τουρισμό και την εστίαση ως την «βαριά βιομηχανία» της χώρας. Εκατοντάδες χιλιάδες θέσεις στην μεταποίηση, στην βιομηχανία και στην υψηλή τεχνολογία χάθηκαν. Αντίθετα, η απασχόληση στον τουρισμό και την εστίαση αυξήθηκε κατά 87% την περίοδο 2009-2023. Οι μισθοί σε αυτούς τους κλάδους είναι πολύ χαμηλοί, την στιγμή που η Ελλάδα διαθέτει πλέον από τα πιο υψηλά ποσοστά υπερκαταρτισμένων εργαζομένων στην Ευρώπη της τάξης του 86%. Η υπερεξάρτηση από τον τουρισμό προκαλεί την στεγαστική κρίση με ανεξέλεγκτες τιμές εξαιτίας των Airbnb.

Συρία

Σε έκθεσή της η Παγκόσμια Τράπεζα φανερώνει ότι το κόστος ανοικοδόμησης μετά τον 13ετή πόλεμο που κατέστρεψε τις υποδομές, μπορεί να ξεπεράσει 216 δισ. δολάρια. Ο πόλεμος κατέστρεψε την συριακή οικονομία με το πραγματικό ΑΕΠ να είναι σε πτώση κατά 53% στο διάστημα 2010-2022. Οι υποδομές επλήγησαν περισσότερο, αντιπροσωπεύοντας το 48% του συνόλου των καταστροφών (52 δισ. αμερικανικά δολάρια), ακολουθούν οι κατοικίες (33 δισ. δολάρια) και τα οικιστικά κτήρια, όπως σχολεία ή εκκλησίες (23 δισ. δολάρια)». Η Παγκόσμια Τράπεζα εκτιμά ότι το κόστος της ανοικοδόμησης θα είναι δεκαπλάσιο του προβλεπόμενου ΑΕΠ για το 2024. Η περιοχή του Χαλεπίου (βόρεια), η επαρχία της Δαμασκού και η επαρχία Χομς (κέντρο), που έζησαν τις πιο σφοδρές μάχες, έχουν πληγεί πιο πολύ από τις καταστροφές. Η επέμβαση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην Συρία ευθύνεται για τον εμφύλιο πόλεμο που οδήγησε σε τουλάχιστον μισό εκατομμύριο θανάτους, διαμέλισε τη χώρα και κατέστησε πρόσφυγες και εκτοπισμένους εκατομμύρια ανθρώπους.

ΗΠΑ

Η δημοσκόπηση των Reuters/Ipsos για την θητεία του Τραμπ δείχνει καθοδική πορεία με ρυθμούς ελεύθερης πτώσης. Το ποσοστό όσων τον αποδοκιμάζουν έχει αυξηθεί, από 52% στη δημοσκόπηση 16-18 Μαΐου σε 57% στην τελευταία έρευνα του Οκτώβρη. Τα αποτελέσματα της έρευνας δείχνουν ότι πολλοί Αμερικάνοι εκφράζουν περιορισμένη ανησυχία για τη συνεχιζόμενη διακοπή της λειτουργίας των ομοσπονδιακών υπηρεσιών (shutdown), τη δεύτερη μεγαλύτερη στην ιστορία των ΗΠΑ, που έχει οδηγήσει σε αναγκαστική άδεια εκατοντάδες χιλιάδες ομοσπονδιακούς υπαλλήλους. Περίπου το 29% δηλώνει ότι είτε δεν ενδιαφέρεται είτε είναι ικανοποιημένο από το shutdown, ενώ το 20% δηλώνει οργισμένο. Περίπου το 50% δηλώνει απογοητευμένο. Το 73% των ερωτηθέντων υποστηρίζει τη θέση για την ανανέωση των επιδοτήσεων για την ασφάλιση της υγείας που λήγουν στο τέλος του έτους, παρά τον αντίλογο για αύξηση του ομοσπονδιακού ελλείμματος. Η δυσάρεσκεια οξύνεται ακόμα περισσότερο εξαιτίας της σφοδρής αντιμεταναστευτικής πολιτικής των απελάσεων και των δολοφονιών του Τραμπ που από τις αρχές Σεπτεμβρίου έως και σήμερα έχει πραγματοποιήσει 13 επιθέσεις στον Ειρηνικό και την Καραϊβική σε πλοία που «φέρονται να μεταφέρουν ναρκωτικά», σκοτώνοντας 57 ανθρώπους, με μόλις τρεις επιζώντες.

Δίκη των Τεμπών:

το Ρέκβιεμ της Συγκάλυψης η Δικαιοσύνη βρίσκεται στους αγώνες

Στις 14 Οκτώβρη ο Εισαγγελέας εφετών Λάρισας, μετά από πίεση του Μητσοτάκη, όρισε την ημερομηνία της δίκης για το νεοφιλελεύθερο έγκλημα στις 23 Μαρτίου. Αυτή η ημερομηνία δεν ήρθε σε τυχαία χρονική στιγμή, αλλά μέσα σε έναν ορμηγδό αποκαλύψεων για τη συγκάλυψη των Τεμπών. Ανακοινώθηκε μια εβδομάδα μετά τη λήξη του νικηφόρου αγώνα της κοινωνίας γύρω από το αίτημα του Π. Ρούτσι και των υπόλοιπων συγγενών των θυμάτων, που προκάλεσε σημαντική φθορά στην κυβέρνηση. Την ίδια περίοδο επίσης κατατέθηκε στη Βουλή η τροπολογία του Αγνώστου Στρατιώτη, μια δήλωση της κυβέρνησης ότι θα τα παίξει «όλα για όλα» προκειμένου να μην επαναληφθεί. Ο ορισμός της δίκης, το κλείσιμο άρον άρον της υπόθεσης, αποτελεί ένα κρεσέντο βιασύνης, τη τελευταία φτυαριά τσιμέντου στο μπάζωμα των Τεμπών, την τελευταία προσπάθεια να σταματήσουν το ξεσκέπασμα της μαφίας της ΝΔ.

Ο Μητσοτάκης, θα κάνει ό,τι μπορεί προκειμένου αυτή η δίκη να διεξαχθεί με την ΝΔ αυτοδύναμη στην εξουσία. Γνωρίζει ότι αν δεν πετύχει μια οριστική νίκη απέναντι στα Τέμπη, κινδυνεύει αυτός και η «παρέα» του να βρεθούν στα εδώλια του κατηγορούμενου. Έτσι με το «ελεύθερο» να χρησιμοποιεί όλο το συρφετό της ατιμωρησίας (δικαστήρια, Άρειος Πάγος, στημένες επιτροπές κ.ά.) χορογραφεί μια δίκη fast track, την «κουρτίνα» στη παράσταση της Συγκάλυψης.

Η πορεία προς τη δίκη αποτελεί ένα σκάνδαλο. Μέσα σε διάστημα μόνο 7 ημερών από όταν παρέλαβε τις 60.000 σελίδες της δικογραφίας, ο εισαγγελέας της υπόθεσης (προφανώς, χρήσιμο κομμάτι της ελεεινής δικαστικής κλίκας και αυλικός του Μητσοτάκη) κατάφερε και έγραψε 1.000 σελίδες πρόταση. Η δίκη θα έχει 36 κατηγορούμενους που αποτελούνται από μη νομικά πρόσωπα. Το όνομα που πρωταγωνιστεί είναι αυτό του σταθμάρχη. Δεν υπάρχει κανένας κατηγορούμενος που να φέρει την κατηγορία του εμπρησμού και η αιτία της φωτιάς δεν εξετάζεται. Μάλιστα η δίκη για τα «εξαφανισμένα» βίντεο που είχε οριστεί στις 30 Οκτωβρίου αναβλήθηκε με νομικά τερτίπια των κατηγορουμένων (ίσως για να μην τροφοδοτήσει με παραπάνω στοιχεία την μεγάλη δίκη των Τεμπών). Τέλος είναι βέβαιο πως η κυβέρνηση της Συγκάλυψης θα κάνει ό,τι περνάει από το χέρι της για να μην ξανανοιξει η δικογραφία από όποια ανακάλυψη υπάρξει από τις τοξικολογικές. Θυμίζει ένα θέατρο του παραλόγου, με σκηνοθέτη τον Μητσοτάκη, με γκράντ φινάλε ότι φταίει ο σταθμάρχης, δεν υπήρχαν εύφλεκτα υλικά στην εμπορική αμαξοστοιχία, με τους υπουργούς Αχ. Καραμανλή, Τριαντόπουλο κ.ά. να μέ-

νουν προκλητικά στο απυρόβλητο.

Το μπάζωμα, από τις πρώτες μέρες, του χώρου, η απομάκρυνση κάθε στοιχείου (αμαξοστοιχίες, σωροί και γενετικό υλικό, χώμα, παρεμπόδιση ανεξάρτητης έρευνας με πολιτικοδιοικητικές παρεμβάσεις κ.α.) και η ασφαλτόστρωση ήταν μόνο η αρχή. Ακολούθησαν τα χαμένα βίντεο της εμπορικής αμαξοστοιχίας, η μονταζιέρα από τις συνομιλίες, η παραποίηση εγγράφων χρονοσήμανσης, απαράδεκτη μεταχείριση των σορών μέχρι και καταστροφή γενετικού υλικού. Αποκορύφωμα, η παθιασμένη άρνηση για τα αιτήματα εκταφής και τοξικολογικών. Όλο αυτό το διάστημα η κυβέρνηση ενορχηστρώνει και μεθοδεύει τη συγκάλυψη, παρά το βαθύ ρήγμα, την απονομιμοποίηση από την υπόλοιπη κοινωνία που ασφυκτιά.

Η κυβέρνηση στερεί το οξυγόνο με απανωτά σκάνδαλα, εξαπλώνοντας την φτώχεια μέσα από την ακρίβεια, τις ιδιωτικοποιήσεις, την επίθεση σε κάθε κοινωνικό αγαθό. Απέναντι στην όλο και αυξανόμενη αγανάκτηση, στερείται ανθρωπιάς, πετάει λάσπη στον αγώνα των συγγενών και όλης της κοινωνίας για Οξυγόνο και καταστέλλει νομοθετικά και με τη βία κάθε αντίσταση (όπως με τον νόμο για το μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη). Θέλει να τελειώνει με τα Τέμπη καθώς γνωρίζει ότι είναι ένα αγκάθι που δεν φεύγει, αντιθέτως έχει ρίξει φως στο σκοτεινό καθεστώς της και έχει χαραχθεί στη συνείδηση όλης της κοινωνίας. Θα κάνει τα πάντα για να ανακόψει τις νέες γενιές αγωνιστών που αναδείχθηκαν μέσα από τις ιστορικές διαδηλώσεις όπως στις 28/2 αλλά και μέσα από τον αγώνα στο Σύνταγμα.

Ο μόνος τρόπος αυτή η δίκη να μην αποτελέσει το Ρέκβιεμ της συγκάλυψης είναι μέσα από τους αγώνες μας. Δεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτα από την δήθεν ανεξάρτητη δικαιοσύνη. Καμία «δική» τους δίκη δεν θα ρίξει φως στο σκοτάδι της συγκάλυψης, χωρίς αγώνες στο δρόμο (βλ. δίκη της Χ.Α.). Ο Αγώνας που νίκησε στη πλατεία Συντάγματος άνοιξε τον δρόμο και έδειξε ένα μονοπάτι. Πρέπει να συνεχίσουμε, με τακτικά καλέσματα μαζικών συγκεντρώσεων στο Σύνταγμα μαζί και με το κάλεσμα συγγενών των θυμάτων, όπως ξεκίνησε η Επιτροπή αλληλεγγύης στο Π. Ρούτσι. Μέσα από την αγωνιστική συνέχεια για το μπλοκάρισμα της τροπολογίας για τον Άγνωστο Στρατιώτη. Ενώνοντας τον αγώνα μας με όλη την κοινωνία, μεταφέροντας σε συλλόγους και σωματεία την αναγκαιότητα για μια μετωπική σύγκρουση με το καθεστώς της ατιμωρησίας και της Συγκάλυψης του Μητσοτάκη.

■ Χάρης Φιλίππου

επίκαιρα...

Νέο αντιδραστικό νομοσχέδιο για την στρατιωτική θητεία

Νέο νομοσχέδιο για τον στρατό και τη θητεία κατέθεσε ο υπουργός Εθνικής Άμυνας Ν. Δένδιας, το οποίο και ψηφίστηκε. Οι στόχοι του νέου νόμου είναι να περιορίσει στο ελάχιστο τις «διαρροές» από αναβολές και απαλλαγές. Ο νόμος προβλέπει την επέκταση του ηλικιακού ορίου στρατεύσεως στα 45 (μέχρι πρότινος 33) και του ορίου για εφέδρους στα 60. Προβλέπει επίσης τη μείωση του ορίου αναβολών για προπτυχιακούς στα 25, για μεταπτυχιακούς στα 31 και για οικογενειακούς λόγους στα 33. Όσοι έχουν αναβολές ή είναι εφεδρείοι θα επιτηρούνται διαρκώς και θα είναι υποχρεωμένοι να ενημερώνουν τον στρατό για οποιαδήποτε αλλαγή στοιχείων τους (διευθύνσεις, τηλέφωνα, e-mail κ.λπ.). Ο στρατός θα έχει πρόσβαση στα δεδομένα της ΑΑΔΕ, των ΚΕΠ και του υπουργείου Ψηφιακής Διακυβέρνησης και έτσι θα εντοπίζει αυτόματα όσους δεν παρουσιάζονται. Στο στόχαστρο του νόμου βρίσκονται ιδίως οι απαλλαγές Ι5, που πλέον θα χορηγούνται ουσιαστικά μόνο από τις στρατιωτικές επιτροπές. Φαίνεται ότι η μέχρι τώρα αντιδραστική κατακράδα με τα στρατιωτικά camp για ανήλικους και τη δήθεν μετατροπή των φαντάρων σε πυροσβέστες και ΕΚΑΒίτες δεν ήταν ήδη αρκετή για την κυβέρνηση και το υπουργείο εθνικής άμυνας. Όσο βαθιάει η εμπλοκή της χώρας στα διάφορα πολεμικά μέτωπα, τόσο περισσότερο μας «προετοιμάζουν» για να γίνουμε κρέας για τα κανόνια τους.

Απόπειρα δολοφονίας κατά του Πάνου Ρούτσι

Μετά τη μεγάλη νίκη της απεργίας πείνας, ο Π. Ρούτσι καταγγέλλει απόπειρα δολοφονίας του. Συγκεκριμένα δηλώνει: «Πριν από τέσσερις μέρες έμενα σε ένα σπίτι στη Γλυφάδα, ως φιλοξενούμενος. Το πρωί που βγήκα να πάρω το αμάξι, ακούω ένα αυτοκίνητο να έρχεται με μεγάλη ταχύτητα. Πρόλαβα να δω να έρχεται κατά πάνω μου. Το μόνο που πρόλαβα να κάνω ήταν να βάλω το χέρι μου στο καπό και να πηδήξω στο καπό, στο πλάι δηλαδή. Μισός ανέβηκα. Ήταν παρά τρίχα, το αμάξι. Το αυτοκίνητο δεν είχε πινακίδες και είχε και φιμέ τζάμια». Ο ίδιος είχε καταγγείλει ήδη πριν τη λήξη της απεργίας πείνας ότι κάποιοι, προφανώς βαλτοί της κυβέρνησης, παρακολουθούσαν φανερά την οικογένεια και το σπίτι του. Φαίνεται ότι, όπως σημειώνει και ο ίδιος, ενόχλησε πολύ με αυτή του τη νίκη και η κυβέρνηση των δολοφόνων δεν μπορεί να του συγχωρέσει το γεγονός ότι φρέναρε το πλάνο της συγκάλυψης.

Πληθαίνουν καθημερινά τα εργατικά δυστυχήματα-δολοφονίες

Στις 29/09 πέθανε 64χρονος οδοκαθαριστής πάνω στη δουλειά από ανακοπή καρδιάς. Στις 19/10 εργαζόμενος στο ΕΚΑΒ πέθανε, υποκύπτοντας στα τραύματά του από τροχαίο εργατικό ατύχημα στις 01/09. Στις 26/10 23χρονος διανομέας πέθανε εν ώρα εργασίας, μετά από σύγκρουση με φορτηγό στην περιοχή του Αγίου Αθανασίου στη Θεσσαλονίκη. Στις 27/10 στο Ρέθυμνο, εργάτης πέθανε όταν κατέρρευσε τάρταρα 10 μέτρων, πάνω στην οποία έκανε εργασίες. Μέσα σε αυτή την καθημερινότητα και με τα «ρεκόρ» σε εργατικά δυστυχήματα να σπάνε διαρκώς, η Κεραμέως τολμά να λέει ότι η 13ωρη εργασία είναι αίτημα των εργαζομένων.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ:

Με μια τροπολογία – ομολογία ήττας «δολοφονούν» και τις δημοκρατικές ελευθερίες

Την Τετάρτη 22/10 υπερψηφίστηκε στη Βουλή με 159 «Ναι» (από την κυβερνητική πλειοψηφία και τρεις «Σπαρτιάτες») η αισχρή τροπολογία, που απαγορεύει κάθε μορφή συγκέντρωσης ή διαμαρτυρίας στον χώρο του μνημείου του αγνώστου στρατιώτη και αναθέτει την ευθύνη στο υπουργείο εθνικής άμυνας. Πρόκειται για ένα ακόμη χουντικής εμπνεύσεως νομοθέτημα της ΝΔ, που άλλον σκοπό δεν έχει πέρα από τη θωράκιση της Βουλής απέναντι στους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας. Κυρίως, αποτελεί μια απέλπιδα προσπάθεια της κυβέρνησης να απαντήσει στη νίκη που πέτυχε η απεργία πείνας του Π. Ρούτσι και να διασφαλίσει ότι κάτι τέτοιο δε θα ξανασυμβεί.

Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση, στόχος της ρύθμισης είναι «η διασφάλιση της ακεραιότητας και της κατά προορισμό χρήσης του μνημείου του Αγνώστου Στρατιώτη και του έμπροσθεν αυτού χώρου επί της Λεωφόρου Βασιλίσσης Αμαλίας έναντι της Πλατείας Συντάγματος». Πιο συγκεκριμένα, η τροπολογία προβλέπει: α) Την απαγόρευση «της χρήσης ή κατάληψης της επιφάνειας του χώρου για οποιονδήποτε σκοπό, πέραν της επίσκεψης του μνημείου και της ανάδειξης της σημασίας του» β) την απαγόρευση «οποιασδήποτε αλλοίωσης του χώρου» και γ) την απαγόρευση «της πραγματοποίησης οποιασδήποτε δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης». Για τους «παραβάτες» προβλέπει ποινή φυλάκισης (!) μέχρι ενός έτους ή χρηματικής ποινής, εφόσον δεν τιμωρούνται βαρύτερα από άλλη διάταξη. Αναθέτει ακόμη στο υπουργείο εθνικής άμυνας την ευθύνη για

τη συντήρηση, την ανάδειξη και τη φροντίδα του μνημείου, ενώ η αρμοδιότητα της φύλαξης του χώρου ανατίθεται στην αστυνομία.

Για τα ονόματα των θυμάτων των Τεμπών που είναι γραμμένα στο πλακόστρωτο, η ΝΔ διακηρύττει ότι δεν έχουν θέση εκεί καθώς οι 57 δολοφονημένοι στα Τέμπη «δεν έπεσαν για την πατρίδα». Ο Μητσοτάκης στη Βουλή μίλησε για «αποκατάσταση των αξιών, με την ευταξία να απαντά στην αυθαιρεσία». Πατί, όπως με περισσό θράσος υποστηρίζει, «οι ιεροί χώροι ανήκουν σε όλους και όχι σε αυτούς που φωνάζουν ή απειλούν περισσότερο», αναφερόμενος προφανώς υποτιμητικά σε όσους στήριξαν τον Π. Ρούτσι στον δικαίο αγώνα του. Ταυτόχρονα η ΝΔ και οι γνωστοί παπαγάλοι της δυσφημούν με κάθε τρόπο τον αγώνα ενός πατέρα που ζητάει δικαίωση για τη δολοφονία του γιου του με υβριστικές επιθέσεις («τσαντιροκατάσταση», «σκουπιδαριό»), ώστε να συσπειρώσουν το πιο συντηρητικό κομμάτι της κοινωνίας γύρω από την κυβέρνηση.

Ωστόσο, η γελοία προσπάθεια της ΝΔ να αιτιολογήσει την τροπολογία με μια «πατριωτική», ρητορική περί βεβήλωσης του μνημείου από την απεργία πείνας του Π. Ρούτσι και τις συγκενρώσεις αλληλεγγύης δεν πειθει κανέναν. Καταρχάς, δε λείπουν οι νόμοι στο υπάρχον νομικό οπλοστάσιο του κράτους, για «διασφάλιση της ακεραιότητας μνημείων» από φθορές και αλλοιώσεις, μάλιστα με βαρύτερες ποινές. Σπανίως οι διαδηλώσεις ανεβαίνουν στο πλακόστρωτο του χώρου, ούτε έχουν σημειωθεί περιστατικά που να απειλείται το μνημείο, ώστε να απαιτείται

-κατά το σκεπτικό τους- ειδική νομοθετική πρωτοβουλία. Όσο για τα περί «προορισμού χρήσης», κάθε κυβέρνηση προσπαθεί να αξιοποιήσει τα μνημεία για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της. Να μη θυμηθούμε τις τελετές στον άγνωστο στρατιώτη της δοσίλογης κυβέρνησης Τσολάκογλου με κατάθεση στεφανιών από ιταλούς και έλληνες πεσόντες για να ικανοποιηθούν οι κατοχικές αρχές. Το μνημείο του αγνώστου στρατιώτη κατασκευάστηκε ως προσκύνημα εθνικής ενότητας, για την απόδοση τιμών στους οπλίτες που θυσιάστηκαν για την υπεράσπιση του αστικού κράτους και των συμφερόντων της αστικής τάξης. Όμως, όπως συμβαίνει με όλα τα μνημεία, ο λαός τα συνδέει με τη ζωντανή ιστορία και τα επανασηματοδοτεί μέσα από τους αγώνες του.

Η τροπολογία αποτελεί ευθεία επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες, μια πράξη εκδίκησης της κυβέρνησης απέναντι στη νίκη του κινήματος συμπαράστασης του Π. Ρούτσι. Με μια πλήρη αντιστροφή εννοιών, «ευταξία» και «αποκατάσταση των αξιών» για τον Μητσοτάκη σημαίνει φίμωση και καταστολή των εργαζομένων και της νεολαίας που ζητάνε τα αυτονόητα, απέναντι σε μια κυβέρνηση-μαφία βουτηγμένη στα σκάνδαλα, που δολοφονεί, συγκαλύπτει και ξεπουλάει τα πάντα σε ιδιώτες. Άρα, «ευταξία» για εργαζόμενους και νεολαία, πλήρης ασυδοσία για κυβέρνηση και κεφάλαιο. Αυτό είναι το δόγμα της κυβέρνησης Μητσοτάκη, όπως και κάθε νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης. Η χουντική τροπολογία για το μνημείο του αγνώστου στρατιώτη έρχεται να προστεθεί στο νο-

μικό οπλοστάσιο που έχει διαμορφώσει η ΝΔ με μια σειρά νομοθετήματα που ποινικοποιούν κάθε μορφή αγώνα (αυστηροποίηση ποινικού κώδικα, πειθαρχικά για αγωνιστές εκπαιδευτικούς και φοιτητές κλπ.). Μετά την 28η Φλεβάρη, το ξεσκάσμα του σκανδάλου του ΟΠΕΚΕΠΕ και ιδιαίτερα τη μεγαλειώδη νίκη του Π. Ρούτσι και του κινήματος αλληλεγγύης, η ΝΔ βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο και ένα βήμα πριν την πτώση. Η τροπολογία είναι ταυτόχρονα μια ομολογία ήττας της κυβέρνησης, που σε πανικό καταφεύγει στην ακραία καταστολή ενάντια στον «εσωτερικό εχθρό», όπως παρακολουθούμε τις τελευταίες εβδομάδες με την επίθεση στη διαδήλωση της 7/10 για την Παλαιστίνη, με την εισβολή των ΜΑΤ στη φοιτητική κατάληψη της αρχιτεκτονικής, το ξύλο και τα χημικά σε συγκεντρώσεις γιατρών και εκπαιδευτικών.

Απέναντι στην απαγόρευση των συγκεντρώσεων και το γενικότερο κλίμα τρομοκρατίας και καταστολής που θέλει να επιβάλλει το καθεστώς Μητσοτάκη, εργαζόμενοι και νεολαία πρέπει να απαντήσουμε αποφασιστικά. Να υπερασπιστούμε μέχρι τέλους το αυτονόητο δικαίωμά μας στη συγκέντρωση και τη διαμαρτυρία με ανυποχώρητους αγώνες στον δρόμο. Να μην αφήσουμε τους δολοφόνους της ΝΔ να αγγίξουν τα ονόματα των θυμάτων των Τεμπών μπροστά από τη Βουλή! Η πλατεία Συντάγματος δεν ανήκει στην αστυνομία και τον στρατό, αλλά σε όσους αγωνίζονται, διεκδικούν και παλεύουν απέναντι στη συγκάλυψη, την καταστολή, τον πόλεμο, το 13ωρο και το ίδιο το εγκληματικό καθεστώς Μητσοτάκη.

Νέο κυβερνητικό κρεσέντο καταστολής

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, στριμωγμένη και απονομιμοποιημένη, έχει προχωρήσει τον τελευταίο μήνα σε ένα κρεσέντο καταστολής μικρών και μεγάλων κινητοποιήσεων. Η μεγάλη πολιτική ήττα που υπέστη από τον ανυποχώρητο αγώνα του Πάνου Ρούτσι, η συνεχής και βαθιά φθορά της από τα αμέτρητα σκάνδαλα (ΟΠΕΚΕΠΕ, ιδιωτικά ψευτο-πανεπιστήμια, κ.λπ.), η νομιμοποίηση της 13ωρης εργασίας, η αγανάκτηση και αποστροφή που νιώθουν πλατιά κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας λόγω της ακριβείας, της κατακόρυφης πτώσης του βιοτικού επιπέδου, του ξεπουλήματος κάθε δημόσιου αγαθού, την έχουν φέρει σε δύσκολη θέση. Το μόνο που απομένει είναι να ασκεί την εξουσία της όλο και πιο βοναπαρτιστικά και αυτονομημένα, πίσω από τα γκλοπ της αστυνομίας και την «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη.

Το καθεστώς Μητσοτάκη βρίσκεται σε αποδρομή: χάνει συνεχώς τα κοινωνικά του ερείσματα, χάνει έδαφος δημοσκοπικά, αυξάνονται οι εσωτερικές εντάσεις και τείνουν να μετατραπούν σε ανοιχτές διαφοροποιήσεις και διαφρέσεις. Κυρίως, αναγνωρίζει ότι κνοφορούνται οι προϋποθέσεις για ακόμα μεγαλύτε-

ρους αγώνες και νίκες, που θα ανοίξουν τον δρόμο για την ανατροπή του και μια νέα περίοδο βαθιάς πολιτικής και κυβερνητικής κρίσης. Για αυτό, καταφεύγει στο «τελευταίο χαρτί», προσπαθεί απεγνωσμένα να τρομοκρατήσει αγωνιστές και να καταστείλει αγώνες εν τη γενέσει. Τα κατασταλτικά χτυπήματα του τελευταίου διαστήματος στοχεύουν απευθείας στα πιο μαχητικά κομμάτια των εργαζομένων και της νεολαίας, στην άκρα και επαναστατική αριστερά, τις οργανώσεις και τους αγωνιστές της.

Κατά την ολοκλήρωση της μαζικής διαδήλωσης αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, την Τρίτη 7/10, δυνάμεις των ΜΑΤ επιτέθηκαν αιφνιδιαστικά, απρόκλητα και οργανωμένα με γκλοπ, κλωτσιές και μπουνιές, ρίψη χημικών και χειροβομβίδων κρότου-λάμψης, τραυματίζοντας δεκάδες διαδηλωτές. Η άγρια καταστολή οδήγησε σε 18 συλλήψεις. Οι κατηγορίες που απαγγέλθηκαν είναι βαριές και χαλκευμένες, χωρίς καμία σχέση με την πραγματικότητα (απόπειρα πρόκλησης σωματικής βλάβης κατά αστυνομικού, κατασκευή και κατοχή εκρηκτικών, διακεκριμένη φθορά ξένης περιουσίας κ.ά.).

Στην Αρχιτεκτονική σχολή

του ΕΜΠ, τα ξημερώματα της Τρίτης 14/10, μετά από απόφαση του Χουντο-Πρύτανη Χατζηγεωργίου, οι «συμμορίες» των ΜΑΤ-ΟΠΚΕ εισέβαλαν στον ιστορικό χώρο του Πολυτεχνείου, όπου πραγματοποιούνταν κατάληψη, συλλαμβάνοντας 15 φοιτητές, μεταξύ των οποίων μέλη οργανώσεων της άκρας και επαναστατικής αριστεράς. Κατά την σύλληψη τούς απαγγέθηκαν γελοίες και ψευδείς κατηγορίες, π.χ. στην πιο βαριά τραυματισμένη φοιτήτρια φόρτωσαν την κατηγορία της πρόκλησης σωματικής βλάβης σε (πάνοπλο) αστυνομικό! Σα να μην έφτανε αυτό, η άμεση συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από τη ΓΑΔΑ αντιμετώπιστηκε με μαζική προσαγωγή όλων των συγκεντρωμένων.

Στο νοσοκομείο «Αττικών» την Τετάρτη 15/10, κατά την επίσκεψη των Μητσοτάκη και Γεωργιάδη, οι γιατροί και υγειονομικοί που διαμαρτύρονταν για τις άθλιες συνθήκες στα νοσοκομεία και την διαρκή υποβάθμιση της δημόσιας υγείας δέχθηκαν την άγρια επίθεση των ΜΑΤ. Η ίδια απάντηση δόθηκε και σε κινητοποίηση εκπαιδευτικών, γονέων και μαθητών έξω από τη Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, την Πέμπτη 23/10, όπου οι

δυνάμεις καταστολής τούς αντιμετώπισαν με ξύλο και χημικά.

Την ίδια μέρα, πέντε διανομείς συνεληφθησαν στα Ιωάννινα, ενώ μοίραζαν ενημερωτικό υλικό έξω από κατάστημα της Pizza Fan και φορτώθηκαν με τις ανυπόστατες κατηγορίες της «συκοφαντικής δυσφήμισης» και της «διατάραξης οικιακής ειρήνης». Η ενημέρωση αφορούσε δικαστική απόφαση βάση της οποίας απολυμένη συνάδελφισσα έπρεπε να επαναπροσληφθεί και να λάβει όλα τα δεδουλευμένα της. Επίθεση πιστή αντιγραφή αυτής που συνέβη πριν μερικούς μήνες στην Θεσσαλονίκη, όταν η αστυνομία χτύπησε παράσταση διαμαρτυρίας της Επιτροπής Αλληλεγγύης Εργαζομένων στα YES και συνέλαβε 28 αλληλέγγυους υπέρ εργαζομένου, που διεκδικεί τα δεδουλευμένα του και την εφαρμογή της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

Οι κατασταλτικές επιθέσεις της κυβέρνησης αποσκοπούν σε δύο πράγματα: α) Ο Μητσοτάκης επιχειρεί να δείξει πυγμή την ώρα που βρίσκεται σε υποχώρηση και να συσπειρώσει γύρω του τα πιο αντιδραστικά, αλλοπρόσαλλα και φασιστικά στοιχεία εντός και εκτός της ΝΔ. β) Να επιβάλουν μια τομή

στη λειτουργία του κρατικού μηχανισμού, μια όσο τον δυνατόν πιο βαθιά και μόνιμη αντίδρασή του, με την διόγκωση των ομάδων καταστολής, την αυτονόμηση της δικαστικής εξουσίας, την συνεχή αυστηροποίηση του ποινικού κώδικα, δηλαδή την οικοδόμηση ενός Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Στα πρότυπα ακριβώς της αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης που ξεδιπλώνεται στο εσωτερικό των δυτικών χωρών με μπροστάρη τον Τραμπ.

Κανείς όμως δεν μπορεί να κυβερνά μόνο με τις «ξίφολόγες». Ειδικά μια κυβέρνηση που μετά από έξι χρόνια στην εξουσία βρίσκεται σε μια διαρκή φθορά και κρίση. Η καταστολή όσο επικίνδυνη και αν είναι δεν αποτελεί παρά μια ένδειξη της αδυναμίας και του πανικού του Μητσοτάκη: ένα δείγμα ότι όλο και πιο δύσκολα μπορεί να εγγυηθεί την «κοινωνική ομαλότητα» και την επιβολή των ακραίων νεοφιλελεύθερων επιθέσεων. Φλερτάρει συνεχώς με το ενδεχόμενο να πυροδοτήσει την επόμενη μεγάλη κοινωνική έκρηξη. Εξάλλου, η ιστορία έχει δείξει ότι μόνο η μαζική κινητοποίηση στον δρόμο και η μαχητική υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας αποτελούν πραγματική απάντηση ενάντια στην καταστολή.

■ Κωνσταντίνος Κ.

Ενα μήνα μετά το άνοιγμα των πανεπιστημίων, η κυβέρνηση προσπαθεί να θέσει σε εφαρμογή το σχέδιό της για την διάλυση της Δημόσιας και Δωρεάν εκπαίδευσης, έχοντας ήδη αρχίσει να βάζει σε εφαρμογή επι μέρους πτυχές του. Όμως βρίσκει εμπόδιο στον νικηφόρο αγώνα του Πάνου Ρούτσι. Η απεργία πείνας του, που συγκλόνισε ολόκληρη την κοινωνία, και το μαζικό κύμα αλληλεγγύης που ξεδιπλώθηκε παντού, αποτέλεσαν την πρώτη σοβαρή ήττα του Μητσοτάκη μετά από καιρό. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε σε άτακτη υποχώρηση, αποδεικνύοντας πως το καθεστώς της δεν είναι ανίκητο. Αυτή η νίκη άνοιξε ρωγμές στο αστικό πολιτικό σκηνικό και στο εσωτερικό της κυβέρνησης και έδειξε ότι οι αγώνες μας μπορούν να νικήσουν.

Παρά τη σημαντική αυτή νίκη, η κυβέρνηση είναι λυσασμένη να επιβάλει την πλήρη διάλυση της Δημόσιας και Δωρεάν παιδείας και δεν πρόκειται να σταματήσει.

Το σχέδιό της κρύβει πίσω του ένα σύστημα ταξικού αποκλεισμού, καταστολής και ιδιωτικοποίησης.

Ο Μητσοτάκης και το υπουργείο Παιδείας σχεδιάζουν να διαγράψουν περίπου 330.000 φοιτητές, σχεδόν το μισό φοιτητικό πληθυσμό της χώρας. Αυτές οι διαγραφές δεν είναι «διοικητικές ρυθμίσεις» είναι πολιτική επιλογή ταξικού αποκλεισμού. Κάθε διαγραφή σημαίνει έναν νέο αποκλεισμό από τη μόρφωση, έναν φοιτητή που δεν μπορεί να πληρώσει διδάκτρα και τέλη επανεγγραφής, έναν νέο που πετιέται έξω επειδή εργάζεται, φροντίζει οικογένεια ή απλώς δεν έχει τα μέσα να ανταπεξέλθει σε ένα πανεπιστήμιο που λειτουργεί με όρους αγοράς. Η κυβέρνηση επιχειρεί να περάσει αυτό το μέτρο σταδιακά, στέλνοντας e-mail για «παράταση σπουδών» και προσπαθώντας να διασπά-

σει τους φοιτητές. Η τακτική αυτή δείχνει ότι το καθεστώς είναι στριμωγμένο, αλλά αποφασισμένο να προχωρήσει. Ξέρει πως αν υποχωρήσει ξανά, θα επιταχύνει τη φθορά του· γι' αυτό επιτίθεται όπου βρίσκει έδαφος, χτυπώντας την εκπαίδευση, την υγεία, τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα.

Την ίδια στιγμή, όλες σχεδόν οι σχολές έχουν ήδη συγκροτήσει πειθαρχικά συμβούλια. Αν και δεν έχουν προχωρήσει ακόμη στην τοποθέτηση καμερών και τουρνικέ, η κατεύθυνση είναι σαφής: το πανεπιστήμιο να πάψει να είναι χώρος συλλογικής οργάνωσης και αγώνα. Η κυβέρνηση και οι διοικήσεις επιχειρούν να δημιουργήσουν ένα περιβάλλον ασφυκτικού ελέγχου, όπου η συμμετοχή σε κινητοποιήσεις ή ακόμη και η έκφραση πολιτικής διαφωνίας θα τιμωρείται. Το παράδειγμα της Αρχιτεκτονικής του ΕΜΠ είναι χαρακτηριστικό: οι φοιτητές που συνελήφθησαν στις κινητοποιήσεις αντιμετωπίζουν πειθαρχικές δίωξεις, σε μια πρωτοφανή απόπειρα ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης μέσα στο ίδιο το πανεπιστήμιο. Αυτή η επίθεση δεν είναι μεμονωμένη· αποτελεί κομμάτι του συνολικού σχεδίου της κυβέρνησης να καταπνίξει το φοιτητικό κίνημα, να το απονευρώσει πριν ξαναβρεί τη μαζικότητα και τη δυναμική του. Πίσω από το προσωπείο της «πειθαρχίας» και της «τάξης», κρύβεται η πιο βίαιη καταστολή. Κάθε αγώνας, κάθε κατάληψη, κάθε προσπάθεια συλλογικής έκφρασης θα επιχειρηθεί να χτυπηθεί με ποινές, αυτόφωρα και δίωξεις.

Παράλληλα, η κυβέρνηση επιχειρεί να νομιμοποιήσει τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, φέρνοντας την πιο σκανδαλώδη και ταξική πτυχή της πολιτικής της. Μετά την κατάργηση του Άρθρου 16 και το «πράσινο φως» του ΣτΕ, άνοιξε πλήρως ο δρόμος για ιδιωτικά πανεπιστήμια της αρπαχτής που δεν έχουν καμία σχέση με τη δημόσια εκπαίδευση. Πρόκειται για σχήματα-βιτρίνες χωρίς προγράμματα σπουδών, χωρίς αξιολόγηση, χωρίς υποδομές – αλλά με πλούσιους «χορηγούς» και φίλους της κυβέρνησης. Το σχέδιο αυτό, που συνοδεύεται από ένα πλέγμα οικονομικών «συνεργιών» και επιδοτήσεων, ανοίγει έναν νέο κύκλο διαφθοράς και ρουσφετιού. Οι εταιρείες της εκπαίδευσης και οι κομματικοί μηχανισμοί της ΝΔ ετοιμάζονται να αρπάξουν δεκάδες

εκατομμύρια, αξιοποιώντας το νέο θεσμικό πλαίσιο για να ιδρύσουν «πανεπιστήμια βιτρίνας», συνδεδεμένα με ιδιωτικά κολέγια και επιχειρηματικά συμφέροντα. Η ύπαρξη τους αμφισβητείται ήδη ευθέως από την κοινωνία και τον πανεπιστημιακό κόσμο, καθώς έρχονται σε σύγκρουση με το Σύστημα και με τη στοιχειώδη λογική του δημόσιου χαρακτήρα της παιδείας. Κάθε ευρώ που κόβεται από τα δημόσια πανεπιστήμια διοχετεύεται σε αυτή τη μαύρη τρύπα διαπλοκής και ρουσφετιού. Από τη Νομική και την Ιατρική μέχρι την Ψυχολογία, όλα μετατρέπονται σε εμπόρευμα.

Απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση της κυβέρνησης, το φοιτητικό κίνημα παραμένει ανοργάνωτο, χωρίς κοινό σχέδιο και σαφή κατεύθυνση. Η ΚΝΕ σήμερα λειτουργεί ως τροχοπέδη: απέφυγε την οποιαδήποτε συμμετοχή στον νικηφόρο αγώνα του Πάνου Ρούτσι, δεν κινητοποιήσε τις σχολές και, σε αρκετές περιπτώσεις, υιοθέτησε εχθρική στάση απέναντι στις κινητοποιήσεις. Για να πετύχει το χτύπημα των αγώνων, είναι πρόθυμη ακόμη και να συνταχθεί με την κυβέρνηση, όπως φάνηκε στο θέμα των διαγραφών και στον διαχωρισμό «ενεργών» και «ανεργών» φοιτητών. Τα πρώην ΕΑΑΚ (ΑΡΑΣ), παρά την αγωνιστικότητά τους, στερούνται ουσιαστικού σχεδίου και δεν μπορούν να προσφέρουν μια πραγματική εναλλακτική στο φοιτητικό κίνημα. Παράλληλα, δυνάμεις όπως η ΑΤΤΑΚ και η ΡΕΒΑΝΣ παραμένουν εγκλωβισμένες σε λογικές υπεραριστρισμού και κινηματισμού χωρίς πολιτική προοπτική, αδυνατώντας να αντιληφθούν τη συγκυρία και να συνδέσουν τον αγώνα των φοιτητών με τα ευρύτερα κοινωνικά αιτήματα. Το γεγονός ότι παρέμειναν αμέτοχες μπροστά στην απεργία πείνας και στον νικηφόρο αγώνα του Πάνου Ρούτσι δείχνει την αδυναμία τους να κατανοήσουν την αναγκαιότητα της πάλης ενάντια στην κυβέρνηση και να δημιουργήσουν μέσα στις σχολές το απαραίτητο κλίμα κινητοποίησης και αλληλεγγύης. Αυτό που λείπει σήμερα είναι ο συντονισμός, η κοινή κατεύθυνση, το σχέδιο. Οι φοιτητικοί σύλλογοι έχουν αφεθεί ξεκρέμαστοι, καθηλωμένοι σε παλιές συνταγές και επαναλαμβανόμενα σχήματα δράσης που δεν ανταποκρίνονται στη νέα πραγματικότητα. Το αποτέλεσμα είναι το κίνημα να μένει πίσω από τις δυ-

νατότητές του, τη στιγμή που κοινωνία και νεολαία αναζητούν διεξόδους και οι αντιστάσεις ξαναφουντώνουν.

Δεν υπάρχει περιθώριο για ατομικές «λύσεις». Ή αναλαμβάνουμε όλοι τις ευθύνες μας και μπλοκάρουμε στην πράξη κάθε αντικειμενικό μέτρο, ή τα πανεπιστήμια, τα πτυχία και τα δικαιώματά μας κινδυνεύουν να καταργηθούν και να διαλυθούν. Η απεργία πείνας του Πάνου Ρούτσι, καθώς και το κύμα αλληλεγγύης προς τον παλαιστινιακό λαό, πρέπει να γίνουν **πρότυπα αγώνα** για την ιστορική μάχη που καλείται να δώσει σήμερα το φοιτητικό κίνημα. Μέσα σε αυτόν τον πόλεμο που έχει κηρύξει η κυβέρνηση, η ΣΣΠ προτάσσει ένα σχέδιο πάλης που μπορεί να ενώσει και να οργανώσει ένα νέο νικηφόρο φοιτητικό κίνημα.

Στο επίκεντρό του βρίσκεται η ανάγκη να ξαναζωντανέψουν οι φοιτητικοί σύλλογοι, να ξαναγίνουν όργανα αγώνα, συλλογικότητας και αυτοοργάνωσης, μέσα από εβδομαδιαίες συνελεύσεις, διαδηλώσεις, συντονιστικά γενικών συνελεύσεων, επιτροπές αγώνα και κλιμακώνοντας με καταλήψεις. Ο αγώνας ενάντια στις διαγραφές πρέπει να γίνει υπόθεση όλων. Καμία διαγραφή φοιτητή – όλοι μέσα στις σχολές, όλοι στον αγώνα. Καμία πειθαρχική δίωξη – να υπερασπιστούμε τη συνδικαλιστική ελευθερία μέσα στα πανεπιστήμια. Να μπλοκάρουμε στην πράξη κάθε απόπειρα καταστολής, κάθε μέτρο που επιχειρεί να διαλύσει τη συλλογική ζωή στις σχολές. Το φοιτητικό κίνημα μπορεί και πρέπει να ξαναγίνει πρωτοπόρο, να συνδεθεί με τους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες, να μπει μπροστά σε μια νέα περίοδο μαχών. Ο νικηφόρος αγώνας του Πάνου Ρούτσι απέδειξε ότι τίποτα δεν είναι χαμένο, ότι το καθεστώς Μητσοτάκη μπορεί να νικηθεί. Το στοίχημα τώρα είναι να μετατραπεί αυτή η σπίθα σε οργανωμένο σχέδιο ανατροπής, μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια. Ο δρόμος είναι ανοιχτός – να τον βαδίσουμε συλλογικά, αποφασιστικά, με τη ΣΣΠ στην πρώτη γραμμή, για να ανατρέψουμε την κυβέρνηση των δολοφόνων.

Δεν υπάρχει περιθώριο για ατομικές «λύσεις». Ή αναλαμβάνουμε όλοι τις ευθύνες μας και μπλοκάρουμε στην πράξη κάθε αντικειμενικό μέτρο, ή τα πανεπιστήμια, τα πτυχία και τα δικαιώματά μας κινδυνεύουν να καταργηθούν και να διαλυθούν.

Η κυβέρνηση με την καταστολή επιχειρεί να επιβάλει την πολιτική της στην εκπαίδευση

Το τελευταίο επεισόδιο στην ένταση της καταστολής που εφαρμόζει η κυβέρνηση στην εκπαίδευση, και γενικότερα στο φοιτητικό και εργατικό κίνημα, ειδικά μετά τη νίκη του Πάνου Ρούτσι, είναι αυτό στις 23/10, όπου η αστυνομία δεν δίστασε να χτυπήσει τη συγκέντρωση εκπαιδευτικών, γονέων και μικρών μαθητών έξω από τη Διεύθυνση της Πρωτοβάθμιας στην Αθήνα. Είναι πλέον μόνιμη πρακτική της να καλύπτει τα κενά εκπαιδευτικών, που παραμένουν ακόμη 15.000, με συγχωνεύσεις τμημάτων και να στοιβάξει 25 ή και 27 μαθητές στο τμήμα. Στους γονείς, εκπαιδευτικούς και μαθητές που διαμαρτύρονταν για τις συγχωνεύσεις τμημάτων, η διευθύντρια και η κυβέρνηση έστειλε την αστυνομία, που έριξε χημικά, κρότου λάμψης απέναντι σε εφτάχρονα μαθητές!

Έχουν εξαπολύσει έναν πραγματικό πόλεμο ενάντια στους εκπαιδευτικούς. Το μαρτύριο των πειθαρχικών, που φτάνουν τα 2.500, κυρίως από τη συμμετοχή στη νόμιμη απεργία-αποχή από την αξιολόγηση-ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης, οι διώξεις αγωνιστών συνδικαλιστών, όπως της Χρύσας Χοτζόγλου, της Σοφίας Στεφανίδου, γραμματέα της Ε' ΕΑΜΕ Θεσσαλονίκης και δύο ακόμη συναδέλφων, ενός γιατί έδωσε στους γονείς μέσω των μαθητών του το γράμμα της ΕΑΜΕ για τις εξετάσεις PISA και του άλλου γιατί δεν πραγματοποιήθηκαν οι εξετάσεις, του Κώστα Τουλγαρίδη, αλλά και της Έφης Λάζου για μια θεατρική παράσταση εκτός σχολείου για τα παιδιά της Παλαιστίνης, των Σοφίας Καφαλάκη, Ευαγγελίας Τριανταφύλλου και Λυδίας Κάσση που υπερασπίστηκαν τα δικαιώματα των μαθητών τους ή την ελευθερία έκφρασης της γνώμης. Όλα αυτά δεν αρκούν για την κυβέρνηση. Χρειάζεται να

προσθεθεί και η άγρια αστυνομική καταστολή, ακόμη και σε μικρά παιδιά.

Το νέο πειθαρχικό «δίκαιο», ο Ν.5225/2025, που ψήφισε η κυβέρνηση τίθεται σε ισχύ την 1/1/2026. Ένα πειθαρχικό «δίκαιο» που επιχειρεί να διαχύσει τον φόβο και την κατάργηση των στοιχειωδών δημοκρατικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Με την ίδρυση Πειθαρχικού Ανθρώπινου Δυναμικού Δημόσιου Τομέα για την «αποτελεσματικότερη και συντομότερη διεξαγωγή των πειθαρχικών». Με τις αυστηρότερες ποινές και την πρόσθεση του νέου αδικήματος της «άρνησης της αξιολόγησης», που μετατρέπεται σε ιδιώνυμο αδίκημα. Με την «πειθαρχική συνδιαλλαγή», όπου ο υπάλληλος αν παραδεχτεί την «ενοχή» του, υπογράψει δηλαδή δήλωση μετανοίας, θα μπορεί να μειώσει την ποινή του.

Κυρίως όμως με το νέο πειθαρχικό «δίκαιο» χτυπιέται η συνδικαλιστική δράση και το δικαίωμα στην κριτική στις πολιτικές των κυβερνήσεων, καθώς στην «αναξιοπρεπή συμπεριφορά εντός και εκτός υπηρεσίας» ή στη «μη τήρηση της εχεμύθειας», που και τώρα χρησιμοποιούνται για να χτυπηθεί η συνδικαλιστική δράση, προστίθεται το γεγονός ότι θα μπορεί η διοίκηση να επιβάλει ποινή αυτοδίκαιης αργίας σε περίπτωση σύλληψης, χωρίς καν τη γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου.

Τα παραπάνω αποτελούν μια αναβαθμισμένη επίθεση, που περιλαμβάνει μια αντισυνταγματική καταπάτηση των στοιχειωδών δημοκρατικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων με στόχο τον εκφοβισμό και την υποταγή τους στην άγρια νεοφιλελεύθερη πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, της παιδείας και της υγείας. Το παράδειγμα της υπαλλήλου Τυχεροπούλου του αμαρτωλού ΟΠΕΚΕΠΕ δείχνει ξεκάθαρα τι θα πάθει ο υπάλληλος αν τολμά να τα βάζει με τα τρωκτικά, που στην προκειμένη περίπτωση κατέφαγαν το δημόσιο χρήμα. Επίσης επιχειρείται η άρση της μονιμότητας παρακάμπτοντας το Σύστημα, όπως έγινε και για την ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Τέλος ο νόμος δίνει μια μεταβατική περίοδο μέχρι το τέλος του 2026, για να πραγματοποιηθούν τα πειθαρχικά που εκκρεμούν μέχρι το τέλος του 2025, από τα ήδη υπάρχοντα 100 πρωτοβάθμια και το

δευτεροβάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο.

Με τα παραπάνω η μειοψηφική και απομονωμένη κυβέρνηση της Ν.Δ. επιχειρεί να κάμψει την αντίσταση που προβάλλουν οι εκπαιδευτικοί, αλλά και οι γονείς, στη διάλυση και ιδιωτικοποίηση της δημόσιας παιδείας. Αποτελεί πλέον γεγονός ότι η εφαρμογή των νόμων για την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, του εκπαιδευτικού έργου με τις εξετάσεις τύπου PISA και την ατομική αξιολόγηση δεν προχωρούν στους επιδιωκόμενους στόχους και σκοντάφτουν πάνω στην αντίσταση των εκπαιδευτικών.

Είναι όμως και γεγονός η νέα επίθεση της κυβέρνησης που στηρίζεται στον εκφοβισμό, στην προσπάθεια αφαίρεσης στοιχειωδών δημοκρατικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και στην καταστολή των κινητοποιήσεων, καθώς αστυνομία και ΜΑΤ κάνουν συχνή την εμφάνισή τους στις διευθύνσεις εκπαίδευσης και τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις. Η νέα αυτή επίθεση πρέπει να αντιμετωπιστεί από το συνδικαλιστικό κίνημα των εκπαιδευτικών. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΔΑΚΕ(ΝΔ), ΠΕΚ-ΔΗΣΥ(ΠΑΣΟΚ), ΣΥΝΕΚΔΙΚΤΥΟ(ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ), όμως κρατά μια στάση υποχώρησης και περιορίζεται σε ανακοινώσεις ενάντια στο πειθαρχικό «δίκαιο», καθώς και σε δύο Γενικές Απεργίες διαμαρτυρίας ενάντια στο νέο πειθαρχικό «δίκαιο». Η μέτρια συμμετοχή ή και πολύ χαμηλή συμμετοχή των εκπαιδευτικών σε αυτές αναδεικνύει την έλλειψη εμπιστοσύνης στη συνδικαλιστική ηγεσία και εντείνει την απογοήτευση. Η ανάγκη να ξεπεραστεί η τρομοκρατία της κυβέρνησης, είναι επιτακτική. Ο μακρόχρονος όμως αγώνας των εκπαιδευτικών υποσκάπτεται διαρκώς από τη στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που διασπά τον αγώνα των εκπαιδευτικών, καλλιεργεί τον φόβο, την ηττοπάθεια, ακόμα και όταν με ομολογία του υπουργείου οι αξιολογημένοι εκπαιδευτικοί είναι μόλις 22.000, δηλαδή το 15% του συνόλου, όταν θα έπρεπε να αξιολογηθούν ήδη όλοι. Τα υπαρκτά αποτελέσματα απαξιώνονται από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και προωθείται η απογοήτευση.

Απαιτείται λοιπόν να πάρουν πάλι οι ίδιοι οι εκπαιδευτικοί την υπόθεση στα χέρια τους, όπως έκαναν, ειδικά στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση τον Μάρτιο του 2024

(όταν οι Γενικές Συνελεύσεις των ΣΕΠΕ αποφάσισαν κόντρα στη θέληση της πλειοψηφίας της ΔΟΕ να προκηρυχθεί απεργία-αποχή από την ατομική αξιολόγηση). Δεν αρκεί όμως μόνο να αποφασίσουν μέσα σε μια Γενική Συνέλευση. Ούτε είναι αρκετό να αναθέτουν σε κάποιους εκπροσώπους να τους λύνουν το πρόβλημα. Η μαζικοποίηση των απεργιών και των κινητοποιήσεων είναι η πρώτη απαραίτητη προϋπόθεση για να αντεπιτεθεί το εκπαιδευτικό κίνημα. Η απεύθυνσή του σε γονείς και μαθητές είναι απαραίτητη για την ενίσχυση του μετώπου για να σωθεί η δημόσια παιδεία. Μέσα από μαζικές Γενικές Συνελεύσεις και Επιτροπές Αγώνα που θα ενεργοποιήσουν όσο το δυνατόν περισσότερους συναδέλφους/ισσες, πρέπει να αντιμετωπιστεί ο φόβος και η τρομοκρατία που σπέρνει η κυβέρνηση, γιατί μόνο συλλογικά αντιμετωπίζεται, όταν σηκώσει η ίδια η βάση το βάρος και την οργάνωση του αγώνα.

Η συνέχιση της απεργίας-αποχής από την ατομική αξιολόγηση και η επαναπροκήρυξή της, η μαζική συμμετοχή σε αυτή, η οργάνωση της αντίστασης στους αξιολογητές που τρυπώνουν στα σχολεία αποτελεί τον μόνο δρόμο, που όπως δείχνει και η πείρα των πέντε χρόνων, μπορεί να μπει φρένο στα σχέδια της κυβέρνησης. Η μαζική συμμετοχή στις κινητοποιήσεις ενάντια στα πειθαρχικά είναι απαραίτητη. Η συνδικαλιστριά Χρύσα Χοτζόγλου έχει τεθεί σε δυνητική αργία για τη συμμετοχή της σε κινητοποίηση ενάντια στην αξιολόγηση μαζί με τους μαθητές του σχολείου της. Να θυμίσουμε ότι τέθηκε σε δυνητική αργία με υπουργική απόφαση του Πιερρακάκη και ενάντια στην απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου που με 5-0 απέρριψε το να τεθεί σε αργία. Στη συνέχεια το Διοικητικό Εφετείο Πειραιά στην πρώτη εκδίκαση δικαίωσε τη συνδικαλιστριά, για να έρθει μερικές μέρες αργότερα και μετά τον κυβερνητικό εκνευρισμό, να ανατρέψει την προηγούμενη απόφασή του! Το αγωνιστικό ραντεβού ήταν στις 30/10 στο Διοικητικό Εφετείο Πειραιά όπου εκδικαζόταν η αίτηση ακύρωσης που θα κρίνει οριστικά την επικύρωση ή την απόρριψη της παράδεκτης απόφασης του πρώην υπουργού Παιδείας να θέσει σε δυνητική αργία τη συναγωνίστριά Χρύσα Χοτζόγλου για τη συνδικαλιστική της δράση.

Η μαζικοποίηση των απεργιών και των κινητοποιήσεων είναι η πρώτη απαραίτητη προϋπόθεση για να αντεπιτεθεί το εκπαιδευτικό κίνημα. Η απεύθυνσή του σε γονείς και μαθητές είναι απαραίτητη για την ενίσχυση του μετώπου

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 2026: Φοροληστεία για τον λαό, δαπάνη για εξοπλισμούς και κεφάλαια

Κατατέθηκε στη Βουλή το προσχέδιο του κρατικού προϋπολογισμού του έτους 2026, και θα ψηφιστεί τον Ιανουάριο του 2025. Το Υπουργείο Οικονομικών μιλάει για «βιώσιμη ανάπτυξη και ουσιαστική βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των πολιτών» και παρουσιάζει μια «άριστη» εικόνα της οικονομίας, με υψηλό ρυθμό ανάπτυξης, μείωση των επενδύσεων, μείωση της ανεργίας και του Χρέους.

Στην πραγματικότητα είναι ένας ακραίος ταξικός προϋπολογισμός, με φοροληστεία εργαζομένων και επενδύσεων, επιπλέον μειώσεις κοινωνικών δαπανών και μισθών για χάρη των «ματωμένων» επενδύσεων από το 2025.

Το 95% των φορολογικών εσόδων το πληρώνουν τα χαμηλά εισοδήματα, και μόλις το 5% το κεφάλαιο. Οι πλούσιοι φοροδιαφεύγουν με χιλιάδες τρόπους, ενώ οι εφοπλιστές δεν φορολογούνται.

■ Χρήστος Ανδριώτης

Η «ατσαλάκωτη» εικόνα της Οικονομίας

Το ονομαστικό ΑΕΠ αναμένεται να αυξηθεί από τα 249,6 δισ. ευρώ το 2025 σε 260,9 δισ. ευρώ το 2026. Ο ρυθμός ανάπτυξης προβλέπεται στο 2,2% το 2025 και 2,4% το 2026, ποσοστά που ούτε το ΔΝΤ δεν προβλέπει. Παρά το διαρκές ξεκοκάλισμα του ταμείου Ανάκαμψης, την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων με ελαστικές σχέσεις εργασίας, υπερωρίες και 13ωρη εργασία, είναι σίγουρο ότι λίγο αργότερα θα αναθεωρηθούν προς τα κάτω αυτές οι προβλέψεις.

Η ανάπτυξη των επενδύσεων προβλέπεται στο 10,2%(!) το 2026 έναντι 5,7% το 2025. Υπέρμετρη αισιοδοξία από το υπουργείο Οικονομικών, όταν πάνω από 20 επιχειρήσεις έχουν βάλει λουκέτο λόγω υψηλού κόστους ενέργειας τα τελευταία χρόνια. Η αγροτική παραγωγή ξεδοντιάστηκε πλήρως με το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ, την ευλογία και το κόστος ενέργειας, ενώ δεν έχει ορθοποδήσει από τις καταστροφικές πυρκαγιές και πλημμύρες. Στον προϋπολογισμό προβλέπονται 100 εκατ. για αγροτικό πετρέλαιο, ποσό αστέιο μπροστά στις ανάγκες.

Το ποσοστό ανεργίας προβλέπεται στο 8,6%, έτσι όπως την υπολογίζουν, δηλαδή αποκρύπτοντας τους (δεκάδες χιλιάδες) μη εγγεγραμμένους ανέργους, ενώ κι εδώ το ΔΝΤ προβλέπει υψηλότερο ποσοστό. Όμως, όπως μόλις αναφέρουν τα κυβερνητικά στελέχη, «η αισιοδοξία είναι το καύσιμο της οικονομίας»!

Ο εγχώριος πληθωρισμός αναμένεται να αποκλιμακωθεί από 2,6% το 2025 σε 2,2% το 2026. Στο 3,7% εκτιμάται η αύξηση του μέσου μισθού το 2025, ενώ μετά την αύξηση του κα-

τώτατου μισθού, που θα ανακοινωθεί την 1η Απριλίου, ο μέσος μισθός για το 2026 αναμένεται να διαμορφωθεί γύρω στα 1.445 ευρώ. Σύμφωνα με τον υφυπουργό Οικονομικών Κ. Πετραλιά οι αυξήσεις από το 2019 έως σήμερα είναι μεγαλύτερες από τον πληθωρισμό. Όμως, η πραγματικότητα λέει ότι η αξία του μέσου μισθού σήμερα είναι μικρότερη από ότι πριν 15 χρόνια (το 2011)! Οι διάφορες ανατιμήσεις σε ρεύμα, βασικά αγαθά και ενοίκια διασύρουν τις υποτιθέμενες αυξήσεις. Στη χώρα μας το μερίδιο των μισθών στο ΑΕΠ είναι μόλις 35,1% και το μερίδιο των κερδών 50,2%, ενώ στην ΕΕ η πραγματικότητα είναι αντίστροφη, 48% το μερίδιο των μισθών και 40,9%, το μερίδιο των κερδών!

Κατά τα άλλα, το χρέος προβλέπεται να μειωθεί κάτω από το 140%, καθώς οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα συνεχίζουν να αποπληρώνουν ένα χρέος που δεν δημιούργησαν οι ίδιοι.

Η φοροαφαίμαξη συνεχίζεται

Το πρωτογενές πλεόνασμα θα παραμείνει θηριώδες, 3,6% το 2025 και 2,8% του ΑΕΠ το 2026. Ένα πλεόνασμα «ματωμένο» από την ακρίβεια και την αφαίμαξη των μισθών και των κοινωνικών υπηρεσιών. Τα φορολογικά έσοδα για το 2026 προβλέπονται 73,5 δισ (έναντι 70,8 το 2025), με τα 40,8 δισ να προέρχονται από τους άδικους και ταξικούς έμμεσους φόρους. Ο ΦΠΑ θα φτάσει τα 29,1 δισ. ευρώ το 2026 έναντι 27,5 δισ. το 2025, ενώ ο Ειδικός Φόρος Κατανάλωσης θα φτάσει τα 7,44 δισ. ευρώ το 2026 έναντι 7,39 δισ. το 2025. Το πιθανότερο είναι τελικά η φορολογική αφαίμαξη να είναι ακόμη μεγαλύτερη, αν σκεφτούμε ότι μέσα στα 3 πρώτα τρίμηνα του 2025 ο στόχος φορολογικών εσόδων υπερβλήθη κατά 1,2 δισ.

Ενδεικτικά είναι τα πλεονάσματα στους προϋπολογισμούς των Οργανισμών Κοινωνικής Ασφάλισης, που από περίπου 1 δισ. που προϋπολογιζόταν εμφανίζουν πλεόνασμα 2,087 δισ για το 2025, ενώ εκτιμάται ότι ανάλογο πλεόνασμα (2,026 δισ.) θα εμφανίσουν και το 2026. Γενικά οι κοινωνικές δαπάνες θα παραμείνουν παγωμένες στα επίπεδα του πληθωρισμού, παρά τις τεράστιες ανάγκες και ελλείψεις. Ο ετήσιος ρυθμός μεταβολής των καθαρών πρωτογενών δαπανών θα μειώνεται κάθε χρόνο από το 3,7% το 2025 έως το 3% το 2028.

Η φοροληστεία συνεχίζεται και με τους αυτοαπασχολούμενους, που με βάση τη συνέχιση του «τεκμαρτού» και παρά τις υποτιθέμενες μειώσεις των φορολογικών συντελεστών, θα βρεθούν να πληρώνουν το 2026 περισσότερο φόρο

από το 2025.

Ο εμπαιγμός των παροχών

Οι παροχές που ανακοίνωσε ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ αποτελούν για άλλη μια φορά κοροϊδία για τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Αγγίζουν μόλις τα 1,76 δισ για το 2026, όταν τα φορολογικά έσοδα είναι πάνω από 70δισ το 2025 και θα εκτιναχθούν στα 73,5 δισ. ευρώ το 2026.

Το 46% των φορολογούμενων που έχουν εισόδημα έως 10.000 ευρώ δεν θα έχει καμία ελάφρυνση, αφού ο συντελεστής φορολόγησης διατηρείται ως έχει σήμερα, στο 9%. Όμως με τη θέσπιση ενδιάμεσου συντελεστή από 44% στο 39% για εισοδήματα από 40-60.000 ευρώ δίνεται ακόμη ένα δωράκι στους πλούσιους.

Το 75% των νέων έως 30 ετών έχουν εισόδημα κάτω από 10.000 ευρώ και δεν φορολογούνται. Η πλειοψηφία των νέων που αμείβεται με τον κατώτατο μισθό, με τον μηδενισμό του φόρου θα δει αύξηση μόλις 19 ευρώ τον μήνα (από 743 σε 762 ευρώ)!

Παρά την αύξηση του αριθμού των συνταξιούχων, οι δαπάνες για το 2026 αυξάνονται μόνο κατά 1,3 δισ στα 35,6 δισ. Οι χαμηλοσυνταξιούχοι με σύνταξη κάτω από 1.000 ευρώ τον μήνα δεν έχουν κανένα απολύτως όφελος, ενώ όσοι έχουν ετήσιο εισόδημα 16.000 ευρώ θα εξοικονομήσουν 10 ευρώ τον μήνα. Γενικά οι ανακοινωμένες «αυξήσεις» των συντάξεων είναι μια ακόμη κοροϊδία, πολύ μακριά από την ακρίβεια και τις ανάγκες.

Η προσπάθεια της κυβέρνησης να πείσει ότι οι αλλαγές στη φορολογία θα βοηθήσουν στο δημογραφικό είναι καθαρή πρόκληση για τους νέους. Το δημογραφικό αφορά το σύνολο των όρων εργασίας και ζωής των νέων. Με το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο για τη 13ωρη εργασία-σκληρά, τους χαμηλούς μισθούς, την ελαστική και απλήρωτη εργασία, την ακρίβεια, τη διάλυση/ιδιωτικοποίηση των συστημάτων Παιδείας-Υγείας-Ασφάλισης συντριβεται κάθε προγραμματισμός της προσωπικής και οικογενειακής ζωής. Την ίδια στιγμή συνεχίζεται το ξεσπίτωμα με τους πλειστηριασμούς, τις εξώσεις ενοικιαστών κτλ.

Όλα για τις μεγάλες επιχειρήσεις και τον Πόλεμο, ξεζούμισμα για τους εργαζόμενους

1,76 δισ για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, 20 δισ ευρώ από τον προϋπολογισμό για τις μεγάλες επιχειρήσεις και τον

Πάνες

ηφιστεί μέχρι το τέλος του οικονομικού επιπέδου των ετών, η μείωση του πληθωρισμού,

των και φτωχών λαϊκών πλεονασμάτων και του χρέους.

Πόλεμο: 16,7 δις από το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων, 800 εκατ. για «πράσινες επενδύσεις», 300 εκατ. για εφοπλιστές, 200 εκατ. για εξαγωγικές εταιρίες, 200 εκατ. για ενεργοβόρες βιομηχανίες και 50 εκατ. για φαρμακοβιομηχανίες. Οι εξοπλιστικές δαπάνες θα φτάσουν τα 2,3 δις, γιατί σύμφωνα με τις εξαγγελίες Μητσοτάκη στη ΔΕΘ «Η κυβέρνηση δεν πρόκειται να κάνει κοινωνικές δαπάνες και να μην προμηθεύεται Belharra!» Η υπερέκπτωση στις δαπάνες για άμυνα διπλασιάζεται και φτάνει τα 150 εκατ. ευρώ το 2026, ενώ 45 εκατ. θα διατεθούν για την Ουκρανία, ενισχύοντας το πολεμικό μέτωπο με το κλεμμένο πλεόνασμα.

Η ομιλία του προέδρου της Τράπεζας της Ελλάδας Γ. Στουρνάρα ήταν ωμή: «πραγματικές αυξήσεις μισθών - πάνω από τον πληθωρισμό - είναι εφικτές μόνο αν αυξηθεί η παραγωγικότητα, μέσω επενδύσεων και μεταρρυθμίσεων». Τα έσοδα της ελληνικής οικονομίας βασίζονται στην ελαστικοποίηση της εργασίας και στο ξεζούμισμα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Το 95% των φορολογικών εσόδων το πληρώνουν τα χαμηλά εισοδήματα, και μόλις το 5% το κεφάλαιο. Οι πλούσιοι φοροδιαφεύγουν με χιλιάδες τρόπους, ενώ οι εφοπλιστές δεν φορολογούνται.

Στο ίδιο το προσχέδιο του προϋπολογισμού ομολογούνται οι πολλαπλοί κίνδυνοι από τη διεθνή κατάσταση, που απειλούν με εκτροχιασμό τον κατά τα άλλα «πυλώνα σταθερότητας» που αποτελεί η χώρα: «Η όξυνση των γεωπολιτικών αναταραχών, πιθανή παρέκκλιση από τη δασμολογική συμφωνία μεταξύ ΗΠΑ και Ε.Ε., μεγαλύτερη του αναμενόμενου επίπτωση των δασμών στην παγκόσμια και την ευρωπαϊκή οικονομία, εντονότερη εκδήλωση των φαινομένων κλιματικής αλλαγής, καθυστέρηση (!) της πραγματοποίησης προγραμματιζόμενων επενδύσεων. η ανατίμηση του ευρώ ενέχει κινδύνους για το εξωτερικό ισοζύγιο και την ανταγωνιστικότητα στην ευρωζώνη, ενώ η εφαρμογή συσταλτικής δημοσιονομικής πολιτικής σε μεγάλες οικονομίες της Ε.Ε. ενδέχεται να επιδράσει αρνητικά στην εξωτερική ζήτηση». Άλλωστε, το τέλος του Ταμείου Ανάκαμψης τον Αύγουστο του 2026 και μαζί του ο εκμηδενισμός των κρατικών διαθέσιμων εσόδων, θα φρενάρουν απότομα την ψεύτικη «σταθερή και αισιόδοξη πορεία» της ελληνικής οικονομίας, ενώ ένα χτύπημα της κρίσης θα την τσακίσει, καθώς ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται μόνιμα και σταθερά αντιμέτωπος με μια επόμενη κατάρρευση.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑ: Προς ένα σκάσιμο «φούσκας»;

Με τις χειρότερες αναταραχές για το 2025 κλείνουν τον Οκτώβρη τα χρηματιστήρια των ΗΠΑ και της ΕΕ. Έπειτα από την εβδομάδα 13-17/10 συνεχών πτωτικών τάσεων, την Παρασκευή 17/10 έγινε ένα μίνι κραχ: ο πανευρωπαϊκός δείκτης Stoxx 600 έχασε σχεδόν κατά 1% και ιδιαίτερα ο τραπεζικός δείκτης Stoxx 600 Banks σημείωσε «βουτιά» 2% (μάλιστα, οι μετοχές των τραπεζικών κολοσσών Barclays, Deutsche Bank, BNP Paribas μειώθηκαν έως 6%). Ακόμα πιο σημαντική ήταν η κατάρρευση των κρυπτονομισμάτων για αυτόν τον μήνα, βιώνοντας την μεγαλύτερη πτώση στην ιστορία τους: χάθηκαν 19 δις. δολάρια από την αγορά και μάλλον είναι η αρχή του τέλους για αυτό το «αόρατο» και ανεξέλεγκτο-παρασιτικό «νόμισμα». ¹ Ανάλογη η εικόνα στο Χρηματιστήριο Αθηνών (Χ.Α.), που την ίδια μέρα έκλεισε με ετήσιο αρνητικό ρεκόρ στο -1,3% και απώλεια κεφαλαιοποίησης συνολικά στα 7 δις. ευρώ. Παρόλο που τα διάφορα κραχ ή πτώσεις των χρηματιστηρίων δεν ταυτίζονται απαραίτητα με ένα νέο φούντωμα της κρίσης, η συσσώρευση τέτοιων κλυδωνισμών στην παγκόσμια οικονομία δείχνει ότι η «τέλεια καταιγίδα» μάλλον έχει φτάσει.

Οι προϋποθέσεις που έχουν συγκεντρωθεί για μια νέα οικονομική καταστροφή μπορούμε να πούμε κωδικοποιημένα ότι είναι: α) η κατάσταση των αμερικανικών τραπεζών (κυρίως των περιφερειακών) που βρίσκονται στα όρια της χρεοκοπίας, δημιουργεί αρνητικές προσδοκίες στις αγορές για επίδραση-«ντόμινο» στην παγκόσμια οικονομία, ανάλογη με το 2023 έπειτα από την χρεοκοπία των Silicon Valley Bank και First Republic Bank (εκεί είχε παρέμβει το αμερικανικό κράτος για να προλάβει τα χειρότερα), β) η άγνωστη κατάσταση για το αμερικανικό δημόσιο, καθώς βρίσκεται εδώ και μέρες σε καθεστώς «shutdown» («λουκέτου») και δεν βγαίνουν οικονομικοί δείκτες στην δημοσιότητα σχετικά με την εξέλιξη της αμερικανικής οικονομίας, γ) ο εμπορικός πόλεμος ΗΠΑ-Κίνας αλλά και ΗΠΑ-ΕΕ, (με τα μπρος-πίσω που έχει) γεννώντας φόβο για περαιτέρω κατακερματισμό της παγκόσμιας οικονομίας, δ) οι ανακοινώσεις των κεντρικών τραπεζών της ΕΕ και των ΗΠΑ που άφησαν να εννοηθεί πως δεν θα γίνει μείωση των επιτοκίων κι έτσι, δεν θα κυκλοφορήσει φθηνότερο χρήμα στην αγορά (σε μια προσπάθεια να περιοριστεί ο πληθωρισμός), ε) οι έντονες διακυμάνσεις των συναλλαγματικών μέσων (ιστορική αύξηση της τιμής του χρυσού, πτώση των κρυπτονομισμάτων, όπως είπαμε παραπάνω) που έρχονται από την επιτάχυνση των πολιτικών αποδολαριοποίησης από τους BRICS, στ) μάλλον ένα από τα πιο καθοριστικά στοιχεία για την νέα χρηματιστηριακή κατάρρευση: το σκάσιμο της «φούσκας» της Τεχνητής Νοημοσύνης.

Στο τελευταίο, αξίζει να σταθούμε. Το ποντάρισμα των αγορών στις επιχειρήσεις Τεχνητής Νοημοσύνης, σπάζει το ένα ρεκόρ μετά το άλλο: το 80% των χρηματιστηριακών κερδών στις ΗΠΑ προέρχεται από αυτές για την τρέχουσα χρονιά. Οι 7 κορυφαίες εταιρίες τεχνολογίας (οι λεγόμενοι «Magnificent Seven») έχουν ξεπεράσει το ασύλληπτο επίπεδο των 13 τρισ. δολαρίων σε χρηματιστηριακή αξία. Τα ποσά αυτά είναι 17 φορές πάνω από την «φούσκα των dotcom» του 2000 και 4 φορές πάνω από την «φούσκα» των στεγαστικών δανείων του 2007. Η υποθήκευση της μελλοντικής υπεραξίας στα χρηματιστήρια σε αυτά τα επίπεδα, επ' ουδενί δεν μπορεί να καλυφθεί από την αύξηση στην παραγωγικότητα της εργασίας, που είναι

αναμικτή και υποδαυλίζεται από το σημαντικό κόστος υποδομών για την Τεχνητή Νοημοσύνη (ιδιαίτερα η κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος είναι τρομακτικά δαπανηρή). Είναι βέβαιο ότι θα «σκάσει» και αυτή η «φούσκα», γεγονός που θα συμπαρασύρει ολόκληρη την αμερικανική οικονομία: αυτή όχι μόνο δεν έχει «προστατευτεί» από μια τέτοια εξέλιξη, αλλά οι δείκτες ανάπτυξης για το ΑΕΠ των ΗΠΑ προέρχονται σχεδόν αποκλειστικά από την ανάπτυξη των τεχνολογικών κλάδων.

Η ΕΕ, έπειτα από συνεχή χτυπήματα που έχει δεχθεί στις εμπορικές της σχέσεις με τις ΗΠΑ, αλλά και την τραγική απομόνωσή της, εξετάζει μια αναγκαστική πολιτική «θωράκισης»: την ενοποίηση του χρηματοπιστωτικού της τομέα. Έπειτα από μια δεκαετία στασιμότητας, αποβιομηχάνισης και, πλέον, εμπορικού πολέμου, δημιουργείται μια ανάγκη από τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές να χρηματοδοτήσουν την οικονομία και τις βιομηχανίες τους, καθώς οι κατακερματισμένες αγορές δεν φτάνουν για τις ευρωπαϊκές πολυεθνικές που η κύρια κεφαλαιοποίησή τους έρχεται από την Wall Street. Μέσα σε αυτούς τους οικονομικούς νόμους για την ευρωπαϊκή κεφαλαιαγορά, εξετάζεται η αρπαγή των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων και η εναπόθεσή τους σε μετοχές σε αυτόν τον ενιαίο χρηματιστηριακό φορέα. Παρότι η σύγκλιση των χωρών-μελών φαίνεται να έχει επιτευχθεί (με την σύμφωνη γνώμη της Γερμανίας, η οποία έβαζε εμπόδια σε αυτό το εγχείρημα για δεκαετίες), η ανικανότητα των ευρωπαίων ηγετών, η μεγάλη πολιτική κρίση σε όλες τις χώρες της ΕΕ, αλλά και η ιστορική παρακμή που έχει περιέλθει η Ευρώπη, καθιστά πολύ αμφίβολη την προσπάθεια για μια τέτοια κίνηση, πόσο μάλλον την επιτυχία της.

Η συζήτηση για την ενοποίηση των χρηματιστηρίων της ΕΕ συνέπεσε με την δημόσια πρόταση εξαγοράς του Χ.Α. από την ευρωπαϊκή πολυεθνική Euronext, διαχειριστή 7 χρηματιστηρίων στην Ευρώπη. Παρά την προώθηση εξαγοράς του Χρηματιστηρίου από την κυβέρνηση με σκανδαλώδεις όρους (πέρασε φωτογραφική διάταξη όπου προβλέπει την εξαγορά χωρίς να έχει συγκεντρωθεί η πλειοψηφία των μετοχών αλλά και το δικαίωμα του αγοραστή να μειώσει το τίμημα πέντε μέρες πριν από τη λήξη της προθεσμίας της πρότασης), είναι «άνθρακας ο θησαυρός»: αφενός οι ευρωπαϊκές πολυεθνικές δεν θα αναζητήσουν κεφαλαιοποίηση στο Χ.Α., αντιθέτως οι καπιταλιστές που αναζητούσαν κέρδη σε ένα περιφερειακό χρηματιστήριο με μεσαία κεφαλαιοποίηση θα αποχωρήσουν από το Χ.Α., αφετέρου, η κακή κατάσταση των χρηματιστηρίων δεν αφήνει περιθώρια επιτυχίας αυτής της εξαγοράς.

Οι έντονες διακυμάνσεις στα χρηματιστήρια δεν είναι τυχαίες: είναι οι σπασμοί πριν μια μεγάλη κατάρρευση. Αν συγκρίνει κανείς σε τι ποσά κινούνταν οι «φούσκες» του 2008 και οι «φούσκες» σήμερα, το 2008 θα φαντάζει μάλλον ένα απλό «κρυολόγημα» μπροστά σε αυτά που θα επακολουθήσουν.

■ Χάρης Μάργαρης

1. Αντίθετα ο χρυσός ανεβαίνει, αναμένοντας να φτάσει για πρώτη φορά στα 5.000 δολάρια την ουγκιά. Τα πολύτιμα μέταλλα, όχι μόνο δεν έχουν ξεπεραστεί από την «άυλη οικονομία» όπως λέγανε παλιότερα ορισμένοι νεοφιλελεύθεροι, αλλά παραμένουν και με το παραπάνω το ασφαλέστερο γενικό ισοδύναμο της αξίας στην καπιταλιστική οικονομία.

22ο Συνέδριο ΚΚΕ – Θέσεις ΚΕ

«Έτοιμο» για τον Σοσιαλισμό... στη Δευτέρα Παρουσία

Δημοσιεύτηκαν οι Θέσεις της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ για το 22ο Συνέδριο, που θα πραγματοποιηθεί στις 29 Ιανουαρίου 2026 με σύνθημα «ΚΚΕ δυνατό, σταθερό σε κάθε δοκιμασία, έτοιμο στο κάλεσμα της ιστορίας, για τον Σοσιαλισμό».

Οι Θέσεις αντικατοπτρίζουν τις αντιφάσεις στην πολιτική και πρακτική του ΚΚΕ, ειδικότερα μετά τις «αλλαγές» από το 19ο Συνέδριο (2013).¹ α) Ενώ πασχίζει να αποδείξει ότι έχει πραγματοποιήσει μια επαναστατική στροφή, σε όλα τα κρίσιμα και επίκαιρα ζητήματα κινείται λάθος και σε πολλές περιπτώσεις αντίθετα από ό,τι έχει ανάγκη το εργατικό κίνημα, υιοθετώντας μια στάση υποστήριξης-σταθεροποίησης του αστικού καθεστώτος. β) Στα περισσότερα σημεία, οι Θέσεις παρουσιάζουν τα γεγονότα απονευρωμένα και επιφανειακά, αντί μιας προσπάθειας εξήγησης των σημερινών γιγαντιαίων αλλαγών. γ) Στην ίδια λογική, το «πρόγραμμα» του ΚΚΕ μένει σε διαχωρισμένα «θεματικά» μέτωπα, ατελείωτα αιτήματα, χωρίς επικέντρωση στις πολιτικές μάχες που κρίνουν τους συσχετισμούς. Όλα ενώνονται και καταλήγουν πάντα στην ενίσχυση του ΚΚΕ, το μόνο –σύμφωνα με τις Θέσεις και με τον μηχανισμό του– αγωνιστικό ή επαναστατικό κόμμα, που πρωτοστατεί στους ταξικούς αγώνες.

Στο πρώτο κεφάλαιο εξετάζεται η διεθνής κατάσταση. Σημειώνεται (σημείο Α1) ότι: Αυξάνεται η σχετική και απόλυτη φτώχεια για τη μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων. Η διεθνής οικονομία επιβραδύνεται «την τελευταία τριετία», σε σύγκριση με τον «μέσο όρο της περιόδου 2000-2019» (σύγκριση που ξεκάθαρα υποβαθμίζει την τομή της κρίσης του 2007-2008 και της «Μεγάλης Ύφεσης» που ακολούθησε). Η ΕΕ βρίσκεται σε ύφεση. Οι διάφορες πολιτικές διαχείρισης απέτυχαν κ.ο.κ. Δεν αναφέρεται όμως πούθενά με έναν καθαρό τρόπο ότι το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται σε μια ιστορική κρίση ή ότι οδεύει προς ένα νέο μεγάλο ξέσπασμά της. Το ΚΚΕ αγνοεί (συνειδητά ή ασυνείδητα) όλες τις σημαντικές και ποιοτικές αλλαγές που έχουν πραγματοποιηθεί: γιγάντωση της κερδοσκοπίας και του παρασιτισμού ειδικά στις οικονομίες των δυτικών ιμπεριαλιστών ως αποτέλεσμα της κρίσης/αποδυνάμωσης της παραγωγής, διόγκωση όλων των χρεών (δημόσιων και ιδιωτικών) και ελλειμμάτων, διαρκής και μόνιμος χαρακτήρας της κρίσης (το μακρύ κύμα κάμψης διαρκεί σχεδόν 50 χρόνια), αλλαγές στη σύνθεση των κυρίαρχων μερίδων του διεθνούς κεφαλαίου και των πολιτικών επιτελείων του (αρπακτικός νεοφιλελευθερισμός, αντιδημοκρατική αναδίπλωση, πορεία προς τον πόλεμο κ.λπ.). Αυτή η δομική κρίση, η ιστορική κατάρρευση του καπιταλιστικού συστήματος παρουσιάζεται απλώς σαν μια κρίση υπερ-συσσώρευσης, που «εκδηλώνεται περιοδικά από τη φυσιολογική λειτουργία της καπιταλιστικής οικονομίας» – και το ίδιο φυσιολογικά ξεπερνιέται.

Με την ίδια λογική εκτίθενται οι ενδο-ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και η ένταση του πολέμου (Α2-Α7). Υποβαθμίζεται η ιστορικών διαστάσεων (ίσως και πρω-

τοφανών) ρευστότητα ή ανατροπή στην ιμπεριαλιστική ιεραρχία, οι σπασμοί που τη συνοδεύουν. Η αμφισβήτηση ή υποσκέλιση των δυτικών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ από την Κίνα και τις διάφορες «αναδυόμενες» χώρες, BRICS κ.λπ., η υποβάθμιση και παρακμή της ΕΕ,² η αλλαγή όλων των συσχετισμών (πληθυσμιακών, γεωστρατηγικών, γεωοικονομικών κ.λπ.), η αγωνιώδης προσπάθεια των δυτικών ιμπεριαλιστών να διατηρήσουν τις θέσεις τους: όλα αυτά παρουσιάζονται ειδησεογραφικά, ως συγκρούσεις λίγο πολύ φυσιολογικές.

Συνέπεια και η λογική των «ίσων αποστάσεων» στον πόλεμο (Α4-Α7), που κυριαρχεί σε όλο το κείμενο. Σύμφωνα με τις Θέσεις, όλες οι χώρες έχουν κάποια συμφέροντα (πράγμα που είναι προφανές) και με τον πόλεμο επιδιώκουν να τα προωθήσουν ή να ξαναμοιράσουν τον κόσμο. Σημειώνεται (σωστά) ότι Κίνα και Ρωσία δε διαμορφώνουν έναν «δίκαιο», «ειρηνικό», «πολυπολικό κόσμο». Ωστόσο, υπάρχει μια παράλειψη απαράδεκτη για ένα κομμουνιστικό κόμμα (όπως θέλει να παρουσιάζεται το ΚΚΕ) σε μια χώρα του δυτικού ιμπεριαλιστικού «στρατοπέδου» ΗΠΑ-NATO-ΕΕ: Δε γίνεται καμία αναφορά στις ιστορικές ιδιαιτερότητες των «αναδυόμενων» μεγάλων δυνάμεων ή/και ιμπεριαλισμών της Κίνας και της Ρωσίας, των οικονομικών, πολιτικών κ.λπ. διαφορών τους από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές – και κυρίως της λυσσασμένης επιθετικότητας των τελευταίων, που στην προσπάθεια να διατηρήσουν την πρωτοκαθεδρία τους, απειλούν να αιματοκυλήσουν όλο τον πλανήτη.

Οι πόλεμοι σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή κρίνονται με αυτό τον τρόπο: είναι ιμπεριαλιστικοί, άρα όλα τα μέρη έχουν την ίδια ευθύνη. Έτσι, δεν υπάρχει κάποιο ιδιαίτερο θέμα ή καθήκον από τη σκοπιά του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη να ηττηθούν ΗΠΑ-Ισραήλ στον πόλεμό τους π.χ. ενάντια στο Ιράν. Το ίδιο δύσκολα μπορεί να καταλάβει κανείς τι εξυπηρετεί η αναφορά στον «αστικό χαρακτήρα της Χαμάς» (Α5): αν και γράφεται ότι δεν ακυρώνει το δίκαιο της πάλης του Παλαιστινιακού λαού, αυτή η αναφορά αποτελεί μια υπενθύμιση της διστακτικής και αμφίσημης στάσης του ΚΚΕ απέναντι σε πολλές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη (ίσως και ένα λοξοκοίταγμα προς την ιμπεριαλιστική προπαγάνδα).

Χαρακτηριστικό της συνολικής λογικής του ΚΚΕ (το καπιταλιστικό σύστημα φυσιολογικά ξεπερνάει τις ενδογενείς

κρίσεις του – επομένως, δεν τίθεται ουσιαστικά και στην πράξη κανένα θέμα προετοιμασίας για τη σοσιαλιστική επανάσταση) είναι ότι απουσιάζει οποιαδήποτε αναφορά: α) Στην τεράστια πολιτική κρίση, στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα κομματικά συστήματα και τα πολιτικά επιτελεία των δυτικών ιμπεριαλιστών. β) Στη διεθνή κατάσταση του εργατικού κινήματος: αγώνες που ξέσπασαν, δράση πολιτικών δυνάμεων, αδυναμίες των κινήματων, συμπεράσματα και προοπτικές, καθήκοντα των επαναστατών. Ειδικά το τελευταίο αποτελεί τρανή απόδειξη για το διαζύγιο που έχει πάρει το ΚΚΕ από τον επαναστατικό αγώνα, για τον αποκλειστικά κοινοβουλευτικό προσανατολισμό του.

Σχετικά με την οικονομική κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού (2ο κεφάλαιο των Θέσεων), **οι λαθροχειρίες γίνονται ακόμα μεγαλύτερες**. Το ΚΚΕ θεωρεί ότι: «Η εγχώρια οικονομία βρίσκεται σε φάση ανάπτυξης!» Ότι «το ΑΕΠ αυξάνεται και το ποσοστό ανεργίας μειώνεται την τελευταία 4ετία», επισημαίνοντας απλώς –σαν να γράφει κάποια μαθητική εργασία– ότι το ΑΕΠ παραμένει μικρότερο από το ΑΕΠ του 2008, όπως συγκριτικά μικρότερος παραμένει και ο συνολικός αριθμός των απασχολούμενων (Β1). Αυτή τη θεωρία ή μάλλον προπαγάνδα περί «ανάπτυξης» έχουν μείνει να υποστηρίξουν ελάχιστοι, κάποιοι «σκληροί» κυβερνητικοί οικονομολόγοι, η ΚΕ του ΚΚΕ κ.ά. – ενώ την ίδια στιγμή ακόμα και στοιχειώδεις αστικές αναλύσεις αναδεικνύουν τα προβλήματα και αδιέξοδα της ελληνικής «οικονομίας του καφέ» (όπως πρόσφατα τη χαρακτήρισε μια απ' αυτές).

Πα να κατασκευάσουν τα παραπάνω, οι Θέσεις εξαφανίζουν όλους τους ποιοτικούς-ζωτικούς δείκτες, που αποδεικνύουν τη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού: δυσθεώρητο και μη εξυπηρετήσιμο χρέος (δημόσιο και ιδιωτικό), τεράστια αποεπένδυση μετά το 2008, διάλυση υποδομών, μείωση της συμμετοχής της βιομηχανίας στο ΑΕΠ, κέρδη με κύρια πηγή την αρπαγή (ιδιωτικοποιήσεις, καταποντισμός μισθών και λαϊκών εισοδημάτων όπου η Ελλάδα είναι σχεδόν τελευταία στην ΕΕ) κ.ά.

Είναι βέβαια αδύνατο πλέον να κρυφτεί από τις Θέσεις η αλλαγή στην οικονομική διάρθρωση: παραδέχονται ισχυροποίηση εμπορίου και τουρισμού, υποχώρηση κατασκευών κ.ά. Όμως παρουσιάζεται όχι ως παραγωγική αποδυνάμωση αλλά ως φυσιολογική ανακατανομή των επενδύσεων. Ενώ δεν υπάρχει η παραμικρή νύξη ότι

αυτά αποτελούν ένα ηχηρό δείγμα παρακμής, μιας οικονομίας που παρασιτεί, τρεφόμενη από τις σάρκες της. Επίσης ούτε ότι αυτά: α) Συμβαδίζουν με μια σοβαρότατη επιδείνωση της διεθνούς οικονομικής (και όχι μόνο) θέσης του ελληνικού καπιταλισμού (επιδείνωση ποσοτική και ποιοτική του εμπορικού ισοζυγίου, ουραγός σε παραγωγικότητα και νέες τεχνολογίες κ.ά.). β) Σηματοδοτούν τις ποιοτικές αλλαγές στον χαρακτήρα της αστικής τάξης, όπου όλο και πιο πολύ κυριαρχούν στοιχεία αρπακτικά και «μαφιόζικα». Αδι-αφορώντας για όλα τα παραπάνω, το ΚΚΕ πρακτικά συντάσσεται με το νεοφιλελεύθερο «αφήγημα» περί βαριάς βιομηχανίας του τουρισμού.

Οι Θέσεις διαπιστώνουν ότι αυτή η «ανάπτυξη» δεν είναι δίκαιη, δε βελτίωσε το βιοτικό επίπεδο κ.λπ. (Β5). Και αυτό όμως γίνεται τόσο «φυσιολογικά», ώστε δεν αναγνωρίζουν τον ακραία ταξικό χαρακτήρα των νεοφιλελεύθερων επιθέσεων, το διαζύγιο όπου οδηγούν τα αστικά κόμματα από τις εργαζόμενες και φτωχές λαϊκές μάζες ή ακόμα τις αυξανόμενες δυσκολίες στις σχέσεις τους με τα πιο αδύναμα μικροαστικά στρώματα (πολλά αντιδρούν όλο και πιο ανοιχτά στα μέτρα εξόντωσης τους) – αντίθετα, ανακαλύπτουν δυνατότητες ενσωμάτωσης! Έτσι: «... η παρούσα φάση καπιταλιστικής ανάπτυξης δίνει περιθώρια στο καπιταλιστικό σύστημα να εφαρμόσει πολιτικές συμμαχιών με μεσαία στρώματα λαϊκών δυνάμεων. Επίσης, σε συνδυασμό με τη μείωση της ανεργίας και την επέκταση του χρόνου εργασίας, διαμορφώνονται όροι ενσωμάτωσης εργατικών τμημάτων με ορισμένες αυξήσεις σε μισθούς κ.λπ.» (Β5). Δηλαδή: η πτώση των πραγματικών μισθών (ακρίβεια), το ξερίζωμα των συλλογικών συμβάσεων, η αύξηση του χρόνου εργασίας (13ωρο), η δολοφονική εντατικοποίηση (εργατικά «ατυχήματα») κ.λπ., εν ολίγοις το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης δημιουργούν όρους... ταξικής ενσωμάτωσης! Θα έμενε μόνο να συμπληρώσει κανείς, ως ηχώ της μητσοτακικής ΝΔ: και πολιτικής σταθερότητας. Το ΚΚΕ δεν το λέει ανοιχτά, αλλά πράττει με βάση αυτό.

Υποσημειώσεις

1. Το 19ο Συνέδριο του ΚΚΕ: Ένα βήμα μπρος, δύο βήματα πίσω, Τετράδια Εργατικής Πάλης, αρ. 21 (Ιούνιος 2014).

2. Στο σημείο Α2, η διαλυτική κατάσταση και η περιθωριοποίηση της ΕΕ αντι-στρέφονται: περίπου «ως συνήθως», η ΕΕ εντείνει την ολοκλήρωσή της, επιδιώκει στρατηγική αυτονομία, ωφελείται από τον πόλεμο στην Ουκρανία κ.ο.κ. Χωρίς να εξετάζεται αν εν τέλει αυτές οι επιδιώξεις των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών ευοδώνονται – ή αν απλώς συνοδεύουν, ως αντιδραστικές πολιτικές, τη διαρκή και πανθομολογούμενη υποβάθμισή τους ή την ανάπτυξη ισχυρών φυγόκεντρων τάσεων στο εσωτερικό της ΕΕ. Η ακόμα ποια μπορεί να είναι η βαθύτερη αιτία και σημασία της οικονομικής στασιμότητας και ύφεσης στις μεγαλύτερες ευρωπαϊκές οικονομίες.

■ Συνέχεια στο β' μέρος, στο φύλλο Δεκεμβρίου της Εργατικής Πάλης

ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ Η «ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ»

Συστηματική παραβίαση της εκεχειρίας από τους σιωνιστές

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, 20 μέρες μετά την έγκριση της Συμφωνίας Ειρήνης του Τραμπ από την εβραϊκή Κνεσέτ και την αναγκαστική αποδοχή της από τη Χαμάς και την παλαιστινιακή αντίσταση, το Ισραήλ δεν έχει τηρήσει ούτε έναν από τους όρους που προβλέπει η πρώτη φάση της, ούτε καν την κατάπαυση πυρός.

Μονόπλευρη εκεχειρία

Σε αυτό το διάστημα έχουν πέσει στη Γάζα εκατοντάδες τόνοι βομβών, κατά μέσο όρο 20 Παλαιστίνιοι σκοτώνονται κάθε μέρα, η ημερήσια ανθρωπιστική βοήθεια που εισέρχεται είναι μόλις 89 φορτηγά αντί για τα 600 που προβλέπονται, το πέρασμα της Ράφα παραμένει κλειστό αποκλείοντας πλήρως τη βόρεια Γάζα από την παροχή οποιασδήποτε βοήθειας και δεν έχει επιτραπεί η είσοδος σε κανένα από τα βαρέα οχήματα που είναι απαραίτητα για την απομάκρυνση των ερειπίων. Από την πλευρά της κυβέρνησης Νετανιάχου, επινοούνται διάφορα προσχήματα για να συνεχίζουν τον αποκλεισμό και τη γενοκτονία, να εισβάλλουν και να ισοπεδώνουν προσχήματα που δικαιολογεί και υιοθετεί ο Τραμπ την ίδια ώρα που διατείνεται ότι η Συμφωνία τηρείται και προχωρά.

Δεν υπήρχε, βέβαια, η παραμικρή αμφιβολία ότι ο Νετανιάχου δεν θα παραβίαζε με κάθε τρόπο και σε κάθε ευκαιρία ακόμα κι αυτή την εκεχειρία που είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του, εφόσον τού το επιτρέπει ο αμερικανός προστάτης του. Όπως δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία πως θα έριχνε την ευθύνη για κάθε τέτοια παραβίαση στη Χαμάς. Έτσι, παρόλο που όλοι οι ζωντανόι ισραηλινοί όμηροι (αυτοί που γλίτωσαν από τα ισραηλινά πυρά) επιστράφηκαν, η προφανής δυσκολία να ανεβρεθούν οι σωροί των νεκρών κάτω από τους τόνους ερειπίων και να παραδοθούν, καταλογίστηκε ως αθέτηση των όρων της εκεχειρίας από τη Χαμάς και τιμωρήθηκε με παρακώλυση της ανθρωπιστικής βοήθειας. Από τη λίστα των 2.000 φυλακισμένων Παλαιστίνιων που δεσμεύτηκε το Ισραήλ να απελευθερώσει αφαιρέθηκαν, αυθαίρετα, σημαντικές προσωπικότητες, όπως το λαοφιλέστερο στέλεχος της Φατάχ Μαρουάν Μπαργούτι, ο επικεφαλής του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης Αχμάντ Σααντάτ, οι ηρωικοί γιατροί Χουσάμ Αμπού Σαφίγια και Μαρουάν αλ Χαμς, κ.ά. Η προσωρινή κίτρινη γραμμή στην οποία υποχώρησαν τα ισραηλινά στρατεύματα, και η οποία κόβει τη Γάζα στη μέση αφήνοντας το 53% υπό ισραηλινό έλεγχο, όχι μόνο οριοθετήθηκε πιο μέσα από ότι προ-

βλεπόταν, αλλά ήδη αντιμετωπίζεται ως νέα συνοριακή γραμμή, με την κατασκευή ενός τσιμεντένιου φράχτη ύψους 3,5 μέτρων που προετοιμάζει την ντε φάκτο προσαρτήση του ανατολικού κομματιού.

Όσο για τη Δυτική Όχθη και την ανατολική Ιερουσαλήμ, που άλλωστε δεν περιλαμβάνονται στο σχέδιο ειρήνης, οι επιθέσεις, οι συλλήψεις, οι δολοφονίες, οι καταστροφές, η αρπαγή γης και οι εκτοπισμοί συνεχίζονται απερίσπαστα — τελευταίος στόχος των φανατικών εποίκων οι ελαιώνες. Είναι χαρακτηριστικό των προθέσεων ότι μόλις στις 22 Οκτωβρίου ψηφίστηκε στην ισραηλινή βουλή νομοσχέδιο για την προσάρτηση της κατεχόμενης Δ. Όχθης και την επέκταση ενός από τους μεγαλύτερους οικισμούς εποίκων.

Η Αντίσταση δεν έχει ηττηθεί

Είχαν, λοιπόν, άδικο οι Παλαιστίνιοι να πανηγυρίζουν για την εκεχειρία και να παίρνουν κατά χιλιάδες το δρόμο της επιστροφής στα ισοπεδωμένα σπίτια τους; Αποτελεί αυτή η ξεκάθαρη υποχώρηση στον εκβιασμό των Αμερικανών και των υπόλοιπων ιμπεριαλιστών ήττα της Χαμάς και των δυνάμεων της παλαιστινιακής αντίστασης; Η απάντηση είναι ένα απερίφραστο όχι.

Ο παλαιστινιακός λαός δεν έχει ανταπάτες για τις προθέσεις και τις μεθόδους των σιωνιστών. Μετά από δυο χρόνια θανάτου και πείνας, τόσο ο λαός όσο και οι δυνάμεις της αντίστασης είχαν ανάγκη την ανάπαυλα μιας κατάπαυσης του πυρός, έστω και μισής. Η παλαιστινιακή αντίσταση άντεξε δυο χρόνια σφυροκοπήματος από την πιο προηγμένη στρατιωτική μηχανή του κόσμου, που δε σταμάτησε λεπτό να ταΐζει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Είχε, όμως, τεράστιες απώλειες σε ηγετικά στελέχη, μαχητές και στρατιωτικό υλικό. Επιπλέον, έμεινε μόνη της μετά τα ισχυρά πλήγματα που δέχτηκαν από τους ιμπεριαλιστές και το Ισραήλ, οι δυνάμεις του Άξονα της Αντίστασης (Χεζμπολάχ, Χούθι, Ιράν και Συρία). Βρίσκεται, λοιπόν, σε εξαιρετικά δύσκολη θέση, όμως δεν έχει ηττηθεί.

Ο ηρωικός αγώνας των Παλαιστίνιων και των οργανώσεών τους έφερε στο προσκήνιο το παλαιστινιακό ζήτημα, που σκόπευαν να ενταφιάσουν τόσο οι Αμερικανοί, όσο και τα αραβικά καθεστώτα που διαπραγματεύονταν, πριν την 7η Οκτώβρη 2023, τις Συμφωνίες του Αβραάμ. Η θυσία και αποφασιστικότητά τους ανέτρεψε τη σιωνιστική προπαγάνδα και γέννησε ένα τεράστιο διεθνές κίνημα αλληλεγγύης που απομόνωσε το σιωνιστικό καθεστώς και στρίμωξε τον Τραμπ και τους συμμάχους

του. Το μαρτυρά η «επιδημία» αναγνωρίσεων του παλαιστινιακού κράτους ακόμη και από στενούς συμμάχους των ΗΠΑ, οι καταδικαστικές αποφάσεις του ΟΗΕ, η καταδίκη του Νετανιάχου ως εγκληματία πολέμου, η αναγνώριση της γενοκτονίας που συντελείται στα παλαιστινιακά εδάφη. Το αποδεικνύει αυτή καθ' αυτή η καταφυγή σε μια Συμφωνία Ειρήνης όταν ήταν ξεκάθαρο ότι ΗΠΑ και Ισραήλ είχαν βάλει πλήρη για τον πλήρη εκτοπισμό των Παλαιστίνιων και τη δημιουργία της Ριβιέρας της Μ. Ανατολής. Όροι της συμφωνίας ειρήνης, όπως ο τερματισμός που υποχρεωτικού εκτοπισμού και το δικαίωμα των κατοίκων της Γάζας να επιστρέψουν στη γη τους, αποτελούν μια πολιτική νίκη, έστω και υπό αίρεση. Το ίδιο μπορεί να πει κανείς για την έναρξη εφαρμογής της πρώτης φάσης χωρίς την αποδοχή, από τη Χαμάς, του τελεσίγραφου Τραμπ «ή δέχεστε τη συμφωνία στο σύνολό της ή η Γάζα αφανίζεται από πρόσωπο γης».

Από την άλλη, η επιστροφή των ισραηλινών ομήρων, του ισχυρού χαρτιού που κρατούσε η Χαμάς και ασκούσε πίεση στο Νετανιάχου στο εσωτερικό του Ισραήλ, είναι μια αδιαμφισβήτητη υποχώρηση. Όμως δεν έχει συναινέσει σε κανένα από τους άλλους όρους της συμφωνίας: ούτε στον αφοπλισμό της, ούτε στην παράδοση της εξουσίας στην «Προσωρινή Διεθνή Αρχή» και τη Διοικούσα Επιτροπή των επιχειρηματιών του Τραμπ. Η ταχύτητα και η αποτελεσματικότητα με την οποία αναπτύχθηκε και έλεγξε τις περιοχές από τις οποίες αποχώρησαν οι Ισραηλινοί, εκκαθαρίζοντας μάλιστα τις ένοπλες προδοτικές συμμορίες που χρηματοδοτούσαν και εξόπλιζαν οι σιωνιστές, δείχνει πως διατηρεί την οργάνωσή της και σημαντικές δυνάμεις.

Τα αγκάθια

Με αέρα νικητή και συμπεριφορά αποικιοκράτη ο Τραμπ με τους εντεταλμένους του έσπευσαν να δρέψουν τους καρπούς της επιτυχίας τους περιδιαβαίνοντας τις χώρες ενδιαφέροντος της Μ. Ανατολής και της Ασίας. Στην Κνεσέτ, όπου τον χειροκροτούσαν όρθιοι επί 2,5 λεπτά, αναγνωρίζοντας την απόλυτη εξάρτησή τους από τη στήριξή του, δεν δίστασε να προτρέψει τον πρόεδρο να δώσει χάρη στο Νετανιάχου από τις κατηγορίες για διαφθορά που αντιμετωπίζει. Με αυτή την αναδίπλωση, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ανακτά ερείσματα στον ανταγωνισμό του με την Κίνα, το Ιράν και τη Ρωσία και ξεδιπλώνει τα σχέδιά του για μια Μείζονα Μέση Ανατολή υπό την αμερικανική ηγεμονία. Οι συζητήσεις για την αναβίωση των συμφωνιών του Αβραάμ

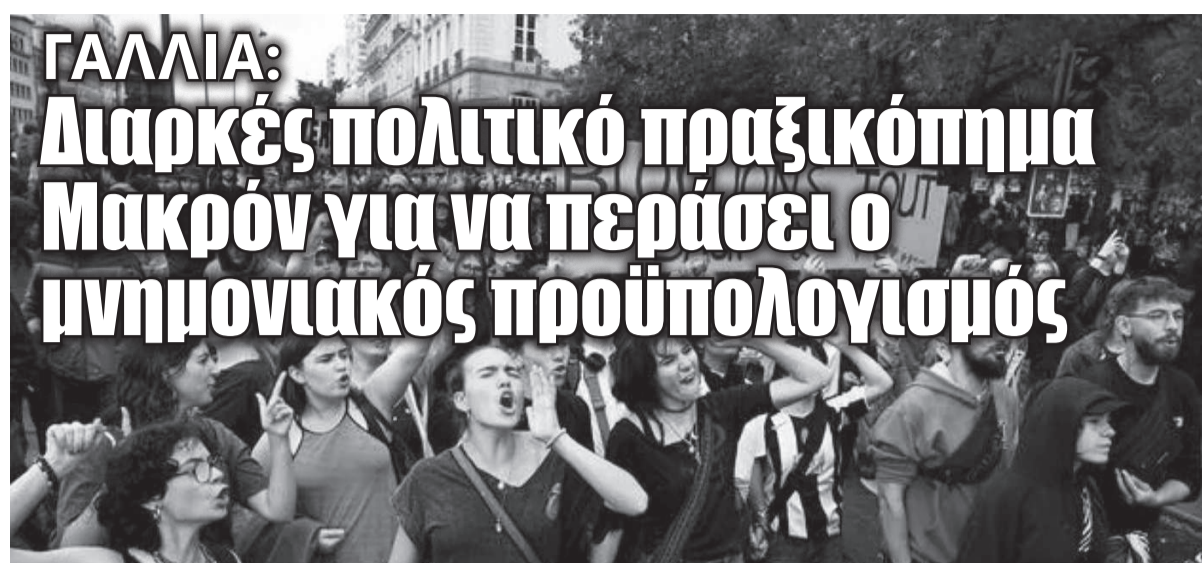
έχουν αρχίσει και μια σειρά από αραβικά και μουσουλμανικά καθεστώτα, που έσπευσαν να χαιρετήσουν την αμερικανική πρωτοβουλία (Αίγυπτος, Τουρκία, Σαουδική Αραβία), έχουν ήδη πλασαριστεί στην κορυφή της λίστας των προθύμων επιδιώκοντας να παίξουν πρωταγωνιστικό ρόλο στις εξελίξεις στη Γάζα και την ευρύτερη περιοχή.

Στη Δύση, η φιλοσιωνιστική προπαγάνδα βρίσκεται και πάλι σε πλήρη ανάπτυξη και τα ευρωπαϊκά καθεστώτα, με φανερό ανακούφιση, πήραν πίσω οποιαδήποτε συζήτηση είχε ξεκινήσει για μπόϊκοτάζ και κυρώσεις στο γενοκτονικό καθεστώς.

Όμως κάθε μέρα που περνάει, κάθε νέα παραβίαση της εκεχειρίας από το Ισραήλ, τα νέα θύματα που συσσωρεύονται και το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης που επιμένει, αποδεικνύουν το ανέφικτο των επόμενων σταδίων αυτού του, έτσι κι αλλιώς, εξαιρετικά επισφαλούς σχεδίου. Η Χαμάς και οι οργανώσεις της παλαιστινιακής αντίστασης δεν προτίθενται να αφοπλιστούν και θέτουν ως προαπαιτούμενα την πλήρη αποχώρηση των ισραηλινών στρατευμάτων, την ελεύθερη διέλευση της ανθρωπιστικής βοήθειας και την ανεμπόδιστη επιστροφή των εκτοπισμένων. Αρνούνται επίσης οποιαδήποτε μορφή μεταβατικής διακυβέρνησης της Γάζας (πολυεθνική, τεχνοκρατική, από επιχειρηματίες) χωρίς παλαιστινιακή εκπροσώπηση, όχι απλά στο ρόλο του διοικητικού διεκπεραιωτή που τους επιφυλάσσει η συμφωνία. Με αυτά τα δεδομένα, οι ίδιες οι ΗΠΑ έχουν ξεκαθαρίσει ότι δεν θα στείλουν στρατό και οι αραβικές - μουσουλμανικές χώρες που θα συγκροτήσουν τη στρατιωτική δύναμη ασφαλείας που αναμένεται να αναλάβει δράση, δείχνουν απρόθυμες να το κάνουν, τηρώντας στάση αναμονής. Όλη η ειρηνευτική συμφωνία ακροβατεί.

Σε αυτό το πιο κρίσιμο σημείο στην ιστορία του παλαιστινιακού λαού, καθοριστικός συνεχίζει να είναι ο ρόλος του παγκόσμιου κινήματος αλληλεγγύης που πρέπει να μεγαλώσει και να βαθύνει. Με αιτήματα τη διακοπή κάθε είδους σχέσεων με το σιωνιστικό καθεστώς, την ήττα των σιωνιστών και των ιμπεριαλιστών και την ανατροπή όλων των κυβερνήσεων που στηρίζουν τη γενοκτονία, όπως η αμερικανόδουλη κυβέρνηση Μήτσοτακί, και με ακόμα πιο προωθημένες μορφές αγώνα, όπως γενικές απεργίες και καταλήψεις, να ανατρέψουμε τα σχέδια των ιμπεριαλιστών σε βάρος του παλαιστινιακού λαού, σε βάρος όλων των λαών του κόσμου και της ίδιας της ανθρωπότητας.

■ Μαρία Κτιστάκη

ΓΑΛΛΙΑ: Διαρκές πολιτικό πραξικόπημα Μακρόν για να περάσει ο μνημονιακός προϋπολογισμός

Στις 8 Σεπτεμβρίου η κυβέρνηση Μπαϊρού καταψηφίστηκε στην Εθνοσυνέλευση και παραιτήθηκε. Πρόκειται για την τέταρτη κυβέρνηση μειοψηφίας που διαλύεται την τελευταία διετία! Ο Μακρόν, αντί να αποδεχτεί την πολιτική του ήττα και να προχωρήσει σε εκλογές (εκφράστηκε και στις εκλογές του 2024 και στις δημοσκοπήσεις όπου η δημοτικότητά του έχει καταρρακωθεί στο 13%), προσπάθησε να δημιουργήσει μια νέα κυβέρνηση μειοψηφίας με πρωθυπουργό τον Λεκορνί, πρώην υπουργό Άμυνας και υπουργικό συμβούλιο κατά βάση με μέλη της κυβέρνησης Μπαϊρού. Η πρώτη άρνηση του Σοσιαλιστικού Κόμματος να στηρίξει την νέα μακρονηκή κυβέρνηση, οδήγησε τον Λεκορνί σε άμεση παραίτηση. Ο Μακρόν, ενώ αρχικά δέχτηκε την παραίτησή του, τελικά τον επιφόρτισε με προσπάθεια πολιτικής συνεννόησης με άλλα κόμματα ώστε να ψηφιστεί ο μνημονιακός προϋπολογισμός του 2026, που προβλέπει μείωση 40 δισ. ευρώ από κοινωνικές δαπάνες/δημόσιο τομέα, προκειμένου να μειωθεί κάτω από το 5% του ΑΕΠ το ετήσιο έλλειμμα του γαλλικού προϋπολογισμού. Ένα σχέδιο προϋπολογισμού γραμμένο από την MEDEF (Σύνδεσμος Γάλλων Βιομηχάνων) που γδέρνει την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, ενώ επιδοτεί με κάθε τρόπο το μεγάλο κεφάλαιο και ειδικά την πολεμική βιομηχανία. Ακόμη, αποτελεί συνέχεια της αντιασφαλιστικής μεταρρύθμισης Μακρόν που άλλαξε τα όρια ηλικίας και τις προϋποθέσεις του συνταξιοδοτικού συστήματος. Έτσι ξεκίνησε ένα παζάρι διαπραγματεύσεων μεταξύ Μακρόν, βιομηχάνων και Σοσιαλιστικού Κόμματος, με σκοπό να συρθεί το ΣΚ στην στήριξη του προϋπολογισμού.

Η παρέμβαση του εργατικού κινήματος

Ήδη από την ανακοίνωση του προσχεδίου του προϋπολογισμού (βλ. Εργατική Πάλη Σεπτέμβρη/Οκτώβρη), οι εργατικές αντιδράσεις ήταν έντονες. Η πρωτοβουλία από τα κάτω «Μπλοκάρουμε τα πάντα» και συνδικάτα της Ριζοσπαστικής Αριστεράς κάλεσαν σε απεργία και διαδηλώσεις/μπλόκα από τις 10 Σεπτεμβρίου. Οι διαθέσεις των εργατικών μαζών ανάγκασαν όλες τις μεγάλες εργατικές ομοσπονδίες (που ελέγχονται από ΚΚΓ, ΣΚ και Δεξιούς) να μπουν στην απεργία και να προκηρύξουν και δεύτερη Γενική Απεργία στο τέλος Σεπτεμβρίου. Και οι δύο είχαν μεγάλη μαζικότητα προβάλλοντας δύο κατευθύνσεις: α) για την μείωση των ελλειμμάτων να πληρώσουν οι πλούσιοι β) Να ακυρωθεί η αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση Μακρόν.

Η κίνηση της εργατικής τάξης δημιούργησε μεγάλα προβλήματα και στο εσωτερικό των κομμάτων, οξύνοντας την πολιτική κρίση/διαίρεση και ανάγκασε τις δυνάμεις του κεφαλαίου με εκφραστή τον Μακρόν να καταφύγουν σε πολιτικούς ελιγμούς, ώστε να δώσουν την δυνατότητα στο ΣΚ να ψηφίσει τον προϋπολογισμό, προβάλλοντας κάποιο «άλλοθι» – δηλαδή την υπόσχεση για πάγωμα της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης. Ο Λεκορνί υποσχέθηκε στο ΣΚ πως θα ξανασυζητηθεί το συνταξιοδοτικό με ορίζοντα το 2028. Έτσι το ΣΚ που ήταν και είναι ένα βασικός πυλώνας της αστικής εξουσίας στη Γαλλία – πιεζόμενο σφοδρά από τους βιομηχάνους και την αστική τάξη που κάλεσε τον επικεφαλής του σε κλειστή σύσκεψη – αποφάσισε να συνδράμει στις προσπάθειες της κυβέρνησης για συζήτηση/ψηφίση του προϋπολογισμού, καταψηφίζοντας την πρόταση μομφής προς

την νέα κυβέρνηση, που κατέθεσε η Ανυπότακτη Γαλλία στην Εθνοσυνέλευση στις 15 Οκτώβρη.

Η πρόταση συγκέντρωσε 271 ψήφους, ενώ απαιτούνταν 289. Το ΣΚ δεν στήριξε την μομφή επικαλούμενο την υπόσχεση για προσωρινό πάγωμα της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης. Όμως 7 βουλευτές του ΣΚ (στις τελευταίες εκλογές πήρε 14%) δεν ακολούθησαν την ηγεσία και ψήφισαν την μομφή. Εντωμεταξύ το ΣΚ είχε φροντίσει να διαλύσει το εκλογικό «Λαϊκό Μέτωπο», που συμμετείχε στις εκλογές του 2024, εκπαραθυρώνοντας την «Ανυπότακτη Γαλλία» του Μελανσόν κατ' απαίτηση της αστικής τάξης και συζητώντας μόνο με τους άλλους πιο «διαλλακτικούς» εταίρους, δηλαδή το ΚΚΓ και τους Πράσινους.

Διαρροές και αλλαγές υπάρχουν και σε μικρότερα κόμματα (βλ. Ρεπουμπλικάνους Δεξιούς), όπου κάποιοι αποχώρησαν δημιουργώντας νέο κόμμα που καταψήφισε τον Μακρόν και κάποιοι πηγαίνουν προς το Εθνικό Μέτωπο της Λεπέν. Το εθνικιστικό μόρφωμα της Λεπέν είναι σίγουρα το πρώτο κόμμα στις επόμενες εκλογές και κάνει ήδη ανοίγματα σε δεξιούς συνοδοιπόρους σε περίπτωση που δεν κερδίσει την αυτοδυναμία.

Η αποτυχία της Αριστεράς να εκφράσει ανυποχώρητα την εργατική δυσανεμία, φουσκώνει τα ποσοστά των ακροδεξιών, οι οποίοι προβάλλουν κυβερνητικά κουστούμια και προσαρμόζουν τις θέσεις τους στον πολιτικό «ρεαλισμό» της ΕΕ. Μια μαχητική άνοδος του εργατικού κινήματος ενάντια στο προϋπολογισμό που πρέπει να ψηφιστεί ως το τέλος Δεκεμβρίου, απειλεί να ανατρέψει την κυβέρνηση μειοψηφίας του Μακρόν και να θρυμματίσει περαιτέρω τα αστικά κόμματα «Αριστεράς» και Δεξιάς.

Κρίσιμο σταυροδρόμι

Η γαλλική οικονομία είναι σε βαθιά στασιμότητα, τα χρέη και τα ελλείμματά της είναι δυσθεώρητα, οι τράπεζές της δέχονται συνεχείς πιέσεις με πτώση της αξίας των μετοχών τους, ενώ τα επιτόκια δανεισμού εκτοξεύονται (πάνω και από της Ελλάδας!). Οι βιομηχάνοι ζητούν άμεση μείωση των κοινωνικών δαπανών (συντάξεις, υγεία, παιδεία, πρόνοια), ώστε να μεταφερθούν τα κονδύλια στην πολεμική οικονομία και την τσέπη τους. Απαιτούν ένα μνημόνιο στυλ «Μερτς» στην Γερμανία, με 10% νέα μείωση φορολογίας του κεφαλαίου, επιδοτήσεις, κατάργηση πληρωμής υπερωριών κ.ά. Επισημαίνουν πως οι πωλήσεις αυτοκινήτων έπεσαν στα επίπεδα το 1995 και απειλούν πως αν δεν εφαρμοστούν τα μέτρα, οι επιπτώσεις θα βαρύνουν την απασχόληση (δηλαδή απολύσεις). Ο δρόμος που προβάλλουν είναι καθαρός. Κατάργηση καθετί δημόσιου προς όφελος του ιδιωτικού κέρδους, κατάργηση εργατικών δικαιωμάτων και κοινωνικών κατακτήσεων, επιδότηση με κάθε κόστος του κεφαλαίου, άμεση προσαρμογή στην πολεμική προετοιμασία, ώστε να ανακάμψει ο γαλλικός ιμπεριαλισμός στον ενδοϊμπεριαλιστικό οικονομικό και γεωπολιτικό ανταγωνισμό. Αυτόν τον δρόμο εξαθλίωσης της εργατικής τάξης, πρέπει να τον σταματήσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, κλείνοντας τα αυτιά στις ρεφορμιστικές «σειρήνες» (ήδη ο Μακρόν δήλωσε πως δεν υπάρχει αναστολή του συνταξιοδοτικού νόμου) που μαγειρεύουν την παράδοσή τους, στηριζόμενοι στις δικές τους μορφές αυτοοργάνωσης και συνεχίζοντας τον απεργιακό αγώνα με σύμμαχο την γαλλική νεολαία.

■ Άγγελος Φουρντοζής

στον κόσμο...

Ιταλία

Η γενική απεργία που πραγματοποιήθηκε στις 3 Οκτωβρίου αποτελεί ορόσημο για το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα στην Ιταλία. Τα ορμητικά ποτάμια εργαζομένων, φοιτητών και μαθητών ξεχύθηκαν στους δρόμους της χώρας προτάσσοντας την αλληλεγγύη τους στον παλαιστινιακό λαό, που σφαγιάζεται από το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. Η απεργία αυτή είναι η συνέχεια μιας σειράς κινητοποιήσεων υπέρ του παλαιστινιακού λαού και κατά της πολεμικής οικονομίας της ΕΕ, που κορυφώθηκε με την επίθεση του ισραηλινού στρατού στον στολίσκο του Global Sumud Flotilla προς την Παλαιστίνη.

Η απεργία είχε προκηρυχθεί αρχικά από την εργατική ομοσπονδία USB και έπειτα ακολούθησε η γραφειοκρατική ηγεσία του CGIL, που αναγκάστηκε να κινητοποιηθεί εξαιτίας της μεγάλης πίεσης από τις μάζες. Η ηχηρή προειδοποίηση των μαζών με τη γενική απεργία στις 22 Σεπτεμβρίου επιβλήθηκε στην πράξη: πάνω από μισό εκατομμύριο είχαν διαδηλώσει σε 80 πόλεις. Αυτό αποτελεί σημαντικό στοιχείο, καθώς η CGIL είναι η μεγαλύτερη συνομοσπονδία συνδικάτων στην Ιταλία -δεύτερη στην Ευρώπη-, αριθμώντας πέντε εκατομμύρια μέλη.

Η συμμετοχή στην απεργία της 3ης Οκτώβρη ξεπέρασε τα δύο εκατομμύρια ανθρώπους σε περισσότερες από 100 πόλεις. Η διαδήλωση στη Ρώμη απαρτίθησε 300.000 και ήταν η μεγαλύτερη στην πόλη από το 1994. Ακόμα: Μιλάνο 150.000, Μπολόνια 100.000, Τορίνο 70.000, Γένοβα 30.000, Φλωρεντία 100.000. Συνολικά, η κοινωνική απήχηση και συμμετοχή στην απεργία από εργαζόμενους ήταν θεαματική. Σύμφωνα με το FIOM (το σωματείο μεταλλουργών της CGIL), σε ορισμένα εργοστάσια υπήρχε ποσοστό συμμετοχής 80% στην απεργία και συνολικά φαίνεται ότι το ποσοστό συμμετοχής έφτασε το 60%. Η νεολαία επίσης διαδήλωσε μαζικά, ιδιαίτερα οι μαθητές που κατέβηκαν σε μεγάλους αριθμούς.

Το κεντρικό σύνθημα, το οποίο οι μάζες έκαναν πράξη, ήταν το «Μπλοκάρουμε τα πάντα», που υιοθετήθηκε από το κίνημα στη Γαλλία. Μπλοκαρίστηκαν αρκετοί κομβικοί αυτοκινητόδρομοι, όπως ο Tangenziale Est στη Ρώμη και στη Μπολόνια, έγιναν αποκλεισμοί σταθμών όπως στο Κάλιαρι της Σαρδηνίας, αποκλεισμοί λιμανιών και αποβάθρων, όπως στο λιμάνι του Λιβόρνο. Χιλιάδες φοιτητές με τη σειρά τους πραγματοποίησαν καταλήψεις και αποκλεισμούς πανεπιστημίων: στη Γένοβα φοιτητές και μαθητές συμμετείχαν στην πορεία με αφετηρία το κατειλημμένο πανεπιστήμιο με συνθήματα «Με την παλαιστινιακή αντίσταση, όχι ένα βήμα πίσω» και «Χρειαζόμαστε περισσότερα σχολεία και λιγότερες βόμβες». Η συμβολή των λιμενεργατών έχει ιδιαίτερο βάρος, καθώς μπλόκαραν στην πράξη πολεμικά εφόδια που προορίζονταν για τους σιωνιστές φονιάδες, ενώ το συνέδριο των Ευρωπαίων λιμενεργατών στη Γένοβα είχε προειδοποιήσει από πριν ότι θα απεργήσουν σε περίπτωση επίθεσης στον στολίσκο.

Αυτή η καθαρά πολιτική απεργία έθεσε στο κάδρο και την ακροδεξιά κυβέρνηση της Μελόνι. Το σύνθημα «Μελόνι, παραιτήσου» είναι αποτέλεσμα της φιλοσιωνιστικής στάσης της κυβέρνησης, αλλά ακόμα περισσότερο των νεοφιλελεύθερων επιθέσεων που έχουν ξεδοντιάσει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες της ιταλικής εργατικής τάξης. Χρόνια πολιτικών λιτότητας, η διάλυση Υγείας-Παιδείας η καθιέρωση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, ο νόμος περί απαγόρευσης απεργιών κ.λπ. έχουν εξαθλιώσει το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Το μόνο σύγυρο είναι ότι η κυβέρνηση της Μελόνι – όπως και των λοιπών Ευρωπαίων – απειλείται από μια νέα συνειδητοποίηση που διαμορφώνεται στις μάζες: η μόνη λύση είναι η ανατροπή της κυβέρνησης. Τόσο για το Παλαιστινιακό, όσο και για τα εργατικά δικαιώματα και ελευθερίες.

Αναζωπύρωση της αμερικάνικης επιθετικότητας στη Λατινική Αμερική

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στη Λατινική Αμερική υπό την διακυβέρνηση Τραμπ επιχειρεί με απειλές, εκβιασμούς και στρατιωτικές επεμβάσεις κατά νόμιμα εκλεγμένων κυβερνήσεων να επαναφέρει το Δόγμα Μονρόε που εφάρμοσαν οι ΗΠΑ από τα τέλη του 19ου αιώνα και σε όλο τον 20ο – σύμφωνα με το οποίο η Αμερικάνικη ήπειρος «ανήκει στις ΗΠΑ» και οι χώρες της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής αποτελούν την «πίσω αυλή» τους.

Το δόγμα αυτό είχε ως συνέπεια την άμεση στρατιωτική εμπλοκή των ΗΠΑ με περισσότερες από 50 επεμβάσεις και οργάνωση πραξικοπημάτων σε όλες τις χώρες της περιοχής αρχής με κύριο σκοπό την αποτροπή του «κομμουνιστικού κινδύνου» ιδιαίτερα μετά την νίκη της κουβάνικης επανάστασης του 1959 έως τις αρχές τις δεκαετίας του 1990 όπου τους «κόπηκε η φόρα» κυρίως εξαιτίας σειράς πολιτικών ανατροπών σε μια σειρά χωρών (Βραζιλία, Βολιβία, Ισημερινός, Ουρουγουάη, κ.α) και κυρίως της λεγόμενης Μπολιβαριανής Επανάστασης στην Βενεζουέλα με επικεφαλής τον Ούγκο Τσάβες

Έκτοτε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός γνώρισε μια σημαντική οικονομική και γεωπολιτική υποχώρηση σε ολόκληρη την Λ.Α.μερική παρά το γεγονός πως στήριξε με κάθε τρόπο τις αντιδραστικές νεοφιλελεύθερες ελίτ που αποπειράθηκαν ουκ ολίγες φορές να ανατρέψουν βίαια αριστερές και προοδευτικές κυβερνήσεις. Αυτό είχε ως συνέπεια την αυτόνομη πορεία και οικονομική γιγάντωση χωρών όπως η Βραζιλία (BRICS) και σημαντική διείσδυση χωρών όπως η Κίνα και η Ρωσία οι οποίες έχουν συνάψει στρατηγικές σχέσεις με σειρά χωρών στην περιοχή και ιδι-

αίτερα η Κίνα η οποία μέσω της διώρυγας του Παναμά διοχετεύει με εμπορεύματα ολόκληρη την Ήπειρο.

Από τις πρώτες μέρες της διακυβέρνησης του ο Τραμπ έδειξε δείγματα της νέας επιθετικής στρατηγικής των ΗΠΑ στην περιοχή μετονομάζοντας το Κόλπο του Μεξικού σε Κόλπο της Αμερικής, ανακοινώνοντας την πρόθεση του η διώρυγα του Παναμά να επιστρέψει υπό τον έλεγχο των ΗΠΑ, αρχίζοντας ένα ξέφρενο πογκρόμ ενάντια στους λατίνους μετανάστες εργάτες και καταργώντας τα ισπανικά ως δεύτερη επίσημη γλώσσα των ΗΠΑ. Παράλληλα, αύξησε τις στρατιωτικές δυνάμεις χωρίς προηγούμενο στην Καραϊβική με 10 πολεμικά πλοία, 1 πυρηνόκινητο υποβρύχιο, δεκάδες πολεμικά αεροσκάφη, χιλιάδες πεζοναύτες και πανω από 1.200 πυραύλους.

Την ίδια ώρα αναζωπυρώθηκε η επιθετικότητα εναντίον της Βενεζουέλας με τον Τραμπ να εξουσιοδοτεί τη CIA να διεξάγει θανατηφόρες μυστικές επιχειρήσεις εντός της Βενεζουέλας και επικηρύσσοντας τον πρόεδρο Νικολάσ Μαδούρο με 50 εκατομμύρια δολάρια παρουσιάζοντάς τον ως «ναρκοτρομοκράτη». Από τον περασμένο Αύγουστο έως σήμερα, βομβάρδισαν επτά πλοία υποτιθέμενων ναρκέμπορων στην Καραϊβική προκαλώντας 32 νεκρούς χωρίς να παρουσιάσουν καμία απόδειξη ότι αυτά μετέφεραν ναρκωτικά ή ότι οι νεκροί είχαν οποιαδήποτε σχέση με το οργανωμένο έγκλημα. Αυτές οι ενέργειες καταδικάστηκαν ακόμη και από εμπειρογνώμονες του ΟΗΕ οι οποίοι τις χαρακτήρισαν «εξωδικαστικές δολοφονίες» ενώ η κυβέρνηση του Μαδούρο στην Βενεζουέλα έχει κηρύξει τις στρατιωτικές δυνάμεις υπό καθεστώς κόκκινου συναγερμού.

Η ένταση επεκτάθηκε και στην Κολομβία

όπου ο πρόεδρος Γκουστάβο Πέτρο, από το βήμα της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ, καταδίκασε τις αυθαίρετες και επιθετικές ενέργειες των ΗΠΑ ενάντια στην Βενεζουέλα. Ο Πέτρο κατέρριψε τους ισχυρισμούς της Ουάσιγκτον ότι η Βενεζουέλα είναι κράτος-διακινητής ναρκωτικών, δηλώνοντας πως «οι πραγματικοί ναρκέμποροι ζουν στο Μαϊάμι, τη Νέα Υόρκη, το Παρίσι, τη Μαδρίτη και το Ντουμπάι· πολλοί έχουν γαλανά μάτια και ξανθά μαλλιά και μένουν δίπλα στο σπίτι του Τραμπ στο Μαϊάμι».

Ως αντίδραση, ο Τραμπ απέσυρε τη βίζα του προέδρου Πέτρο και ανέστειλε τη χρηματοδοτική βοήθεια προς την Κολομβία, κατηγορώντας την κυβέρνηση για «αδράνεια στη μάχη κατά των ναρκωτικών» και χαρακτηρίζοντας τον Πέτρο «ηγέτη του ναρκοεμπορίου».

Η τρέχουσα κατάσταση των δολοφονιών στην Καραϊβική και η μαζική στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ -περισσότεροι από 10.000 στρατιώτες στη Νότια Καραϊβική- προμηνύει την επέκταση σε μια ευρύτερη στρατιωτική δράση που ετοιμάζουν οι ΗΠΑ με κύριους στόχους την Βενεζουέλα και την Κούβα οι οποίες συνδέονται στενά αλλά και ενάντια σε όποια κυβέρνηση θεωρείται «προοδευτική» ή «αριστερή» (άσχετα με το τι σημαίνουν στην πραγματικότητα αυτοί οι όροι) κάτι που ισχύει στην περίπτωση της Κολομβίας η οποία για τρεις δεκαετίες θεωρούνταν χώρα κλειδί για τις ΗΠΑ ως ο μεγαλύτερος «σύμμαχος ασφαλείας» τους.

Η νέα κυβέρνηση του Πέτρο διατάραξε αυτή την λογική για πρώτη φορά στην ιστορία της Κολομβίας για αυτό και ήρθε σε ρήξη με τις ΗΠΑ οι οποίες επιτέθηκαν ξεκινώντας με τις απελάσεις μεταναστών, στην συνέχεια για το παλαιστινιακό ζήτημα και στην συ-

νέχεια για την Βενεζουέλα παρά το γεγονός πως η στάση του στο ζήτημα της Βενεζουέλας είναι αρκετά αμφίσημη όπως και άλλων κυβερνήσεων στην περιοχή όπως οι Γκάμπριελ Μπόριτς στην Χιλή και ο Λούλα στην Βραζιλία. Η κυβέρνηση του Πέτρο ισχυρίζεται ότι υποστηρίζει τον λαό της Βενεζουέλας απέναντι στην απειλή εισβολής αλλά όχι τον Πρόεδρο Νικολάσ Μαδούρο ή την Μπολιβαριανή κυβέρνηση, την οποία θεωρεί παράνομη επειδή δεν δημοσίευσε τα επίσημα αρχεία των εκλογών του Ιουλίου 2024 ευθυγραμμίζόμενος ουσιαστικά με την αντιδραστική φιλοαμερικάνικη βενεζολάνικη αντιπολίτευση η οποία ποτέ δεν μπόρεσε να αποδείξει πως υπήρξε νοθεία. Είναι αδύνατο να διαχωριστεί η νομιμότητα της Μπολιβαριανής κυβέρνησης από τη λαϊκή υποστήριξη που, από το 1998, με τη νίκη του Ούγκο Τσάβες, νίκησε την ολιγαρχία της Βενεζουέλας για πρώτη φορά στην ιστορία των δημοκρατικών. Η κυβέρνηση του Νικολάσ Μαδούρο είναι ο νόμιμος κληρονόμος αυτού του επιτεύγματος, το οποίο έχει αντέξει σε αποκλεισμούς, κυρώσεις και πόλεμο των μέσων ενημέρωσης με ενότητα και θυσία παρά το γεγονός πως έχει σημαντικές αντιφάσεις και αδυναμίες.

Η στήριξη της Κολομβίας στη Βενεζουέλα έστω με αυτό τον τρόπο είναι ζωτικής σημασίας για την ίδια εφόσον η διατάραξη της πολιτικής και οικονομικής κατάστασης στην Βενεζουέλα θα την επηρέαζε άμεσα. Οι οικονομικές κυρώσεις ενάντια στην Βενεζουέλα και πόσω μάλλον μια πολεμική σύγκρουση θα δημιουργούσε μια μεγάλη αποσταθεροποίηση στην περιοχή και ένα τεράστιο κύμα μετανάστευσης προς την Κολομβία δημιουργώντας μια μεγάλη ανθρωπιστική κρίση.

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2008

Η δολοφονία Γρηγορόπουλου και η έκρηξη της νεολαίας

Εχουν περάσει 17 χρόνια από τις 6 Δεκέμβρη 2008 και τη στυγνή δολοφονία του 15χρονού μαθητή Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Κορκορέα. Η δολοφονία του αποτέλεσε τη σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι σε μία περίοδο όπου το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης έφερε στην εξαθλίωση σε ολόκληρη την ελληνική κοινωνία και κυρίως την νεολαία. Τον Δεκέμβρη του '08, αμέσως μετά τη δολοφονία, η νεολαία και κυρίως οι μαθητές «ξέσπασαν» ενάντια στην αστυνομία με άγριες συγκρούσεις. Με έναν απλό «οπλισμό» πέτρες, ξύλα, νεράντζια και μολότοφ επιτέθηκαν στην αστυνομία που ορθώς θεωρήθηκε η κύρια υπεύθυνη για την δολοφονία (είναι ο μηχανισμός του αστικού κράτους που οπλισμένους επιβάλλει την «τάξη» απέναντι στους φτωχούς και καταπιεσμένους). Οι αστυνομικοί βρέθηκαν εγκλωβισμένοι και αναγκάστηκαν να «κρυφτούν» μέσα στα αστυνομικά τμήματα — πολλά από αυτά χτυπήθηκαν από τους διαδηλωτές. Από την επόμενη μέρα οι μαθητές οργανώθηκαν και προχώρησαν σε ένα πανελλαδικό (μέχρι και στο τελευταίο χωριό της Ελλάδας, όπου υπήρχε αστυνομικό τμήμα έγιναν «επιθέσεις») κύμα καταλήψεων και διαδηλώσεων με τα ίδια άγρια χαρακτηριστικά για αρκετές ημέρες. Η αστυνομία παρότι χρησιμοποίησε ακόμα και όπλα (υπήρχαν αρκετοί πυροβολισμοί στις μεγάλες διαδηλώσεις) ηττήθηκε κατά κράτος από τους 15χρονους μαθητές. Η κυβέρνηση της

ΝΔ βρέθηκε σε αδιέξοδο και «φλέτταρε» με την ιδέα της εφαρμογής του άρθρου 48 του Συντάγματος που θα κήρυττε την χώρα σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, αναγκάστηκε όμως να «μαζευτεί» υπό τον φόβο μεγαλύτερης έκρηξης. Οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν μέχρι και τις 18 Γενάρη την ημέρα του μνημόσυνου του Γρηγορόπουλου, και μέχρι τότε οι κινητοποιήσεις ήταν σχεδόν καθημερινές. Σύσσωμο το πολιτικό σκηνικό καταδίκασε τις κινητοποιήσεις με μπροστάρη το ΚΚΕ που έβλεπε μόνο προβοκάτσιες και κουκουλοφόρους.

Η περίοδος αποτέλεσε τον πυροδότη για μια νεολαιίστικη εξέγερση ενάντια στην φτώχεια, την ακρίβεια και την καταστολή και επιπλέον έστρωσε τον δρόμο για τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο λίγα χρόνια αργότερα, το 2010-12. Ένα περίπου χρόνο πριν την παγκόσμια έκρηξη της κρίσης που έφερε και τη χώρα μας στα μνημόνια, ο φόβος των αστικών κυβερνήσεων και της αστυνομίας για τους αγώνες της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων όπλισε το χέρι του Κορκορέα.

Σήμερα, ακόμα περισσότερο έχει αποδειχτεί ότι κάθε άλλο παρά αποτελούσε «μεμονωμένο περιστατικό» ή «εκτροπή». Να θυμίσουμε μόνο τις πρόσφατες δολοφονίες των νεαρών Ρομά (Σαμπάνης, Φραγκούλης, Μιχαλόπουλος), του διαδηλωτή Βασίλη Μάγγου, τα βασανιστήρια των διαδηλωτών στην ΓΑΔΑ μετά την έκρηξη της Νέας Σμύρνης και δεκάδες άλλες περιπτώσεις ακραίας και επικίνδυνης αστυνομικής βίας, που απο-

δεικνύουν τα εξής: α) Θέλουν να τρομοκρατήσουν και να εξοντώσουν ακόμα και φυσικά όποιον αντιστέκεται και αγωνίζεται ενάντια σε αυτές τις επιθέσεις ή τολμήσει να αμφισβητήσει με οποιονδήποτε τρόπο ότι θα ζει μέσα στην φτώχεια και την εξαθλίωση. β) Προετοιμάζουν-εκπαιδεύουν τα ειδικά σώματα των βασανιστών ΟΠΚΕ, ΔΙΑΣ, ΜΑΤ, ώστε να απωλέσουν κάθε συστολή. Έχει προηγηθεί μια μακρά περίοδος «εξάσκησης» πάνω στους κολασμένους πρόσφυγες και μετανάστες, στους Ρομά που ζουν μόνιμα σε κοινωνικό αποκλεισμό, διαιρεμένοι από την υπόλοιπη ελληνική εργατική τάξη. γ) Νομιμοποιούν πολιτικά τις κρατικές δολοφονίες αφήνοντας ελεύθερους και ατιμώρητους όλους τους αστυνομικούς δηλώνοντας ξεκάθαρα ότι από δω και πέρα οι μηχανισμοί καταστολής «έτσι θα κάνουν την δουλειά τους».

Τότε η εξέγερση του Δεκέμβρη του '08 μας έδειχνε τον δρόμο. Πώς θα τσακίσουμε την κυβέρνηση των δολοφόνων, πώς θα διαλυθούν οι μηχανισμοί καταστολής, πώς θα ζήσουμε σε μία κοινωνία που δε θα «περισεύουμε», δε θα μας πετάει στο περιθώριο. Η νεολαία, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, δεν έχουμε ξεχάσει ούτε τους νεκρούς μας, ούτε τους πολιτικούς και ηθικούς αυτουργούς των εγκλημάτων που διαπράττονται σε βάρος μας.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη αντίστοιχα δεν έχει ξεχάσει την εξέγερση και ξεκίνησε ένα κυνήγι μαγισσών που επικεντρώνεται στο πρόσωπο του Νίκου Ρωμανού (το 2008 ο

νεαρός τότε Ρωμανός έβλεπε τον φίλο του να σωριάζεται νεκρός από τις σφαίρες των ειδικών φρουρών της ΕΛ.ΑΣ.). Η αστυνομία και οι εισαγγελίες εφύρασαν αμφίβολα «ευρήματα» (ένα τμήμα αποτυπώματος), και μάλιστα σε αντικείμενα κινητά/μεταφερόμενα, για να συνδέσουν τον Ρωμανό με υπόθεση τρομοκρατίας και να τον οδηγήσουν στην φυλακή. Για τον δολοφόνο Κορκορέα ο νόμος δεν είναι ίδιος – αναγνωρίζονται ελαφρυντικά, είναι κατά διαστήματα ελεύθερος...

Η ενίσχυση ενός όλο και πιο μαύρου, διαρκούς Κράτους Έκτακτης Ανάγκης γίνεται το μόνο εργαλείο της κυβέρνησης και της αστικής ελίτ για να προστατευτούν από την οργή της κοινωνίας και να επιβάλουν την τρομοκρατία. Η όξυνση της καταστολής παγιώνεται λόγω της όξυνσης της κρίσης, της ακρίβειας, της εμπλοκής στον πόλεμο, των μισθών που δεν επαρκούν και συνολικότερα επειδή γνωρίζουν ότι δεν μπορούν να ενσωματώσουν την κοινωνία στα σχέδιά τους. Σήμερα βρισκόμαστε σε συνθήκες απόλυτης χρεοκοπίας της ελληνικής οικονομίας χωρίς κανένα περιθώριο ανάκαμψης, με τις κοινωνικές ανισότητες να έχουν εκτοξευτεί.

Η δολοφονία του Γρηγορόπουλου δεν πρέπει να μείνει στην ιστορία ως μία απλή επέτειος, αλλά να σηματοδοτεί έναν σταθμό στην συνείδηση των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Οι διαδηλώσεις στις 6/12 πρέπει να εμπνεύσουν την νεολαία για μια εξέγερση απέναντι στην εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Να βαδίσουμε στον δρόμο του Νοέμβρη

Φέτος συμπληρώνονται 52 χρόνια από την Εξέγερση του Νοέμβρη του 1973. Η Εξέγερση του Πολυτεχνείου αποτελεί τον σημαντικότερο σταθμό-ορόσημο του ελληνικού εργατικού κινήματος που κατάφερε να ρίξει την χούντα αλλά και να γεννήσει μια αγωνιστική πρωτοπορία εργαζομένων και φοιτητών. Άνοιξε τον δρόμο για την ανάπτυξη μιας σειράς αγώνων κατά τη Μεταπολίτευση, οι οποίοι συνέβαλαν στη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης και στη διεκδίκηση θεμελιωδών δικαιωμάτων, όπως το άρθρο 16, η δημόσια και δωρεάν παιδεία, δημόσια υγεία, κοινωνική ασφάλιση κ.ά. Το Πολυτεχνείο δεν ήταν ένα τυχαίο ή μεμονωμένο γεγονός, ούτε απλώς μια φοιτητική κινητοποίηση ή «ξεσηκωμός», όπως συχνά – και επιτηδευμένα – χαρακτηρίζεται. Υπήρξε καρπός μιας βαθιάς κοινωνικής έκρηξης που γεννήθηκε από την πολυετή καταπίεση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων τις δύο προηγούμενες δεκαετίες. Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, κουβαλώντας το βάρος της ήττας του Εμφυλίου, μπήκαν στη μεταπολεμική εποχή με δυσμενείς ταξικούς συσχετισμούς. Η αστική τάξη, σε στενή συνεργασία με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, εγκαθίδρυσε το γνωστό «μετεμφυλιακό κράτος», θέτοντας εκτός νόμου τα κόμματα και τις οργανώσεις της εργατικής τάξης που είχαν αναφορά στην Αριστερά, ελέγχοντας όλα τα συνδικαλιστικά όργανα και προσμετρώντας την περίοδο εκείνη έως και 100 χιλιάδες εξόριστους, εκατοντάδες δολοφονημένους, χιλιάδες βασανισμένους και φυλακισμένους.

Μεταπολεμικά, ενώ ο ελληνικός καπιταλισμός γνώρισε μια ραγδαία ανάπτυξη, μπαίνοντας στην λεγόμενη «χρυσή εικοσαετία» του, αυτή θεμελιώθηκε αποκλειστικά από την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων και από το τραγικά υποβαθμισμένο επίπεδό τους, ιδιαίτερα στις επαρχίες. Ταυτόχρονα, λόγω της μετακίνησης των αγροτικών πληθυσμών

της επαρχίας προς τα μεγάλα αστικά κέντρα της χώρας, όπως η Αθήνα, με σκοπό την ένταξή τους στην βαριά βιομηχανία και την οικοδομή και εμφάνιση μιας νέας γενιάς εργατών.

Στα τέλη της δεκαετίας του '50, μαζί με την μαζική προλεταριοποίηση του αγροτικού πληθυσμού, το κίνημα άρχισε να βγαίνει από την περίοδο της ηττοπάθειας και να μπαίνει σε μια περίοδο αγώνων και κοινωνικών εξεγέρσεων. Χαρακτηριστικά δείγματα ανάκαμψης του εργατικού κινήματος αποτελούν οι μαχητικές απεργίες των οικοδόμων το '60-'61, τα «Ιουλιανά» του '65. Ο φόβος είχε αρχίσει να περνάει πλέον στο αντίπαλο στρατόπεδο, με την πολιτική κρίση να εντείνεται την ίδια στιγμή που ξεσπούσαν ολοένα και περισσότεροι αγώνες. Ωστόσο, εξαιτίας της προδοτικής πολιτικής των ρεφορμιστών της ΕΔΑ/ΚΚΕ, το κίνημα βρέθηκε σε αδιέξοδο και δεν μπόρεσε να γκρεμίσει τα θεμέλια της αστικής εξουσίας. Με την μια κυβέρνηση να είναι πιο ανίκανη από την προηγούμενη, η αστική τάξη αναγκάστηκε να καταφύγει στη μοναδική της επιλογή, την επιβολή της δικτατορίας στις 21 Απρίλη του '67, με το πραξικόπημα των συνταγματαρχών. Μια δικτατορία πλήρως εναρμονιζόμενη με τα συμφέροντα των ΗΠΑ στην περιοχή ενώ ταυτόχρονα εξυπηρετούσε τον διακαή πόθο της ελληνικής αστικής τάξης για τη διαίωνιση του μετεμφυλιακού/αστυνομοκρατούμενου κράτους και το τσάκισμα του ελληνικού εργατικού κινήματος, για την αντιμετώπιση του «κομμουνιστικού κινδύνου».

Η στρατιωτική δικτατορία όμως δεν κατόρθωσε να ανατρέψει πλήρως τις κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις της προηγούμενης περιόδου. Η όξυνση της οικονομικής κρίσης, η παγκόσμια άνοδος των ταξικών αγώνων τη δεκαετία 1965-1975 και η συστηματική αποδόμηση των εργατικών, κοινωνικών και δη-

μοκρατικών δικαιωμάτων δημιούργησαν το έδαφος για την ανάπτυξη ενός ισχυρού αντιδικτατορικού κινήματος, που ήρθε σε ανοιχτή σύγκρουση με το καθεστώς.

Οι αγώνες των φοιτητών για: α) την ελεύθερη διεξαγωγή των φοιτητικών εκλογών, β) να μην εφαρμοστεί ο νόμος για την υποχρεωτική στράτευση και γ) τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου και τις ελευθερίες, οδήγησαν στις καταλήψεις της Νομικής τον Φλεβάρη του '73. Τα φοιτητικά αιτήματα συνδέθηκαν με τα εργατικά, ενώ πραγματοποιήθηκε μια πρώτη πολιτική ζύμωση που θα οδηγούσε τον Νοέμβρη στην ολομέτωπη σύγκρουση με την χούντα. Κοινός άξονας ήταν η επιθυμία για μια κοινωνική αλλαγή, απαλλαγή από τη φτώχεια και το αυταρχικό καθεστώς, ενώ έμπαιναν αιτήματα για αντιιμπεριαλιστική πάλη.

Κορύφωση των γεγονότων αποτέλεσε η εξέγερση του Νοέμβρη του ίδιου έτους. Με αρχή την 14η Νοέμβρη, 300 φοιτητές κι εργάτες («προβοκάτορες της ΚΥΠ και των ΗΠΑ», σύμφωνα με το ΚΚΕ) κατέλαβαν το Πολυτεχνείο καλώντας σε συμπάρασταση και αλληλεγγύη. Την ίδια στιγμή, εκλέχτηκε η 7μελής Εργατική Συνέλευση (Ε.Σ.) από αγωνιστές της Άκρας Αριστεράς με σκοπό τον συντονισμό του αγώνα. Η Εργατική Συνέλευση διαδραμάτισε κομβικό ρόλο δίνοντας ταξικά χαρακτηριστικά, λειτουργώντας πάνω στις αρχές της εργατικής δημοκρατίας. Την ίδια στιγμή, οι ρεφορμιστικές δυνάμεις του ΚΚΕ (ΚΝΕ, Ρήγας Φεραίος) προσπαθούσαν απεγνωσμένα στο εσωτερικό της κατάληψης να σταματήσουν το κίνημα που είχε ξεδιπλωθεί με συκοφαντίες ή ακατάσχετες προβοκατορολογίες. Ωστόσο, η ορμή και μαχητικότητα των μαζών δεν μπόρεσαν να ελεγχθούν πια από τις αυταπάτες των ρεφορμιστών και αυτό αποδείχθηκε έμπρακτα με την συνέχεια των διαδηλώσεων.

Όλη η Αθήνα είχε βουλιάξει από

διαδηλωτές που συγκρούονταν ανοιχτά – και νικηφόρα – με τον κατασταλτικό μηχανισμό. Έτσι, στις 15 Νοέμβρη η Ε.Σ. ρίχνει το σύνθημα για γενική πολιτική απεργία, στην οποία ανταποκρίθηκαν μαζικά εργαζόμενοι και νεολαία, ιδιαίτερα οι οικοδόμοι και οι μαθητές, οι οποίοι επίσης έκαναν καταλήψεις στα σχολεία και συμμετείχαν στην συνέλευση του Πολυτεχνείου.

Μαζικές συγκεντρώσεις πραγματοποιούνταν στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις (Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Πάτρα κ.ά.). Την Παρασκευή 16/11, η χούντα προσπάθησε να καταπνίξει την εξέγερση με τους μηχανισμούς καταστολής να εξαπολύουν ανθρωποκνηνηγό. Η τελευταία πράξη της εξέγερσης γράφτηκε τα ξημερώματα του Σαββάτου της 17 Νοέμβρη, όταν το τανκ που είχε εξαπολύσει το καθεστώς, εισέβαλε στο Πολυτεχνείο. Η άγρια καταστολή συνεχίστηκε μέχρι και την Κυριακή. Συνολικά, σημειώθηκαν 882 δολοφονίες και 866 συλλήψεις. Το Πολυτεχνείο σηματοδότησε την καταληκτική περίοδο της χούντας, η οποία κατέρρευσε μετά από 9 μήνες.

Στον ίδιο δρόμο που χάραξε το Πολυτεχνείο πρέπει να ξαναβαδίσουμε. Τα διδάγματα και τις εμπειρίες που άφησε πρέπει να τα κάνουμε κτήμα μας απέναντι στην σύγχρονη χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα που ζούμε. Να υπερασπιστούμε τις κατακτήσεις που μας κληροδότησαν οι προηγούμενες γενιές, οργώνοντας τα δικά μας Πολυτεχνεία σήμερα. Με τους μαζικούς κι ανυποχώρητους αγώνες μας να απαλλαγούμε από την βουτηγμένη στα σκάνδαλα δολοφονική κυβέρνηση της ΝΔ, το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και τον Πόλεμο. Η νίκη είναι στο χέρι μας.

■ Ν. Γκ.

16 ΝΟΕΜΒΡΗ 1980

Η αιματοβαμμένη επέτειος της Εξέγερσης

Φέτος, συμπληρώνονται 45 χρόνια από τα αιματηρά γεγονότα της 16ης Νοέμβρη του 1980, όπου οι πραιτοριανοί της αστυνομίας, έπειτα από εντολή της κυβέρνησης Ράλλη (Νέα Δημοκρατία), επιτέθηκαν άγρια προς τους διαδηλωτές, τραυματίζοντας εκατοντάδες και δολοφονώντας τον 24χρονο Κύπριο φοιτητή Ιάκωβο Κουμή και την 21χρονη εργάτρια από το Περιστέρι, Σταματίνα Καλλιποπούλου.

Η απαγόρευση της διαδήλωσης

Η κυβέρνηση Ράλλη, στις 21 Οκτώβρη επανένταξε τη χώρα στο ΝΑΤΟ και ανανέωσε τη συμφωνία παραμονής των αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα, βαθαίνοντας έτσι την «στρατηγική σχέση με τον δυτικό κόσμο». Αυτή η απόφαση προκάλεσε την έντονη αγανάκτηση των εργαζομένων και των φοιτητών, καθώς ήταν ακόμη νωπές οι μνήμες της εμπλοκής των ΗΠΑ στη Χούντα των Συνταγματαρχών (1967-74). Κάθε βήμα των σχέσεων της Ελλάδας με ΗΠΑ και ΝΑΤΟ ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τα αυτονόητα αντί-αμερικάνικα αισθήματα των εργαζομένων και της νεολαίας. Συνεπώς, προτεραιότητα της κυβέρνησης Ράλλη ήταν να μην διαταραχθούν οι σχέσεις με τις ΗΠΑ, για αυτό και απαγόρευσε στη διαδήλωση της επετείου του Πολυτεχνείου να καταλήξει στην αμερικανική πρεσβεία.

Πέρα όμως από το ζήτημα του ΝΑΤΟ, η ελληνική αστική τάξη και οι κυβερνήσεις της ΝΔ, ήδη από τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης, πάσχισαν να τσακίσουν όλες τις κοινωνικές κατακτήσεις από το Πολυτεχνείο και έπειτα. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι: α) ο αντεργατικός νόμος 330 του 1976, που στόχευε στο χτύπημα του εργοστασιακού κινήματος και των συνδι-

καλιστικών δικαιωμάτων (π.χ. απεργία), β) ο αντιεκπαιδευτικός νόμος 815, που έφερνε τα όρια φοίτησης και «ρύθμιση» για το πανεπιστημιακό άσυλο, γ) ο αντιτρομοκρατικός νόμος 774 του 1978, που ήταν κομμένος και ραμμένος για το χτύπημα των ακροαριστερών οργανώσεων και τέλος δ) οι διαρκείς προσπάθειες απαγόρευσης διαδηλώσεων και του εορτασμού του Πολυτεχνείου, ήδη από τον πρώτο χρόνο της Μεταπολίτευσης. Μπροστά σε όλες αυτές τις επιθέσεις, ΚΚΕ και ΠΑΣΟΚ ακολουθούσαν τον δρόμο της υποταγής, ενώ τη σύγκρουση αναλάμβαναν οι οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής Αριστεράς.

Το «ήπιο πολιτικό κλίμα»

Ταυτόχρονα, είχε ανοίξει και μία μακρά προεκλογική περίοδος, καθώς όλο το αστικό μπλοκ προετοιμαζόταν για τις επικείμενες βουλευτικές εκλογές του 1981. Εκείνο το διάστημα όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα (ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ) είχαν εγκλωβίσει την «πάλη» τους μέσα στα ασφυκτικά εκλογικά πλαίσια, καταδικάζοντας ταυτόχρονα κάθε μαχητική σύγκρουση με τους «δημοκρατικούς θεσμούς», όπως περιέγραφαν την αστυνομία, τα δικαστήρια κ.ά. Ήταν χαρακτηριστικά τα συνθήματα της περιόδου (το ΠΑΣΟΚ έστησε όλη του την προεκλογική καμπάνια γύρω από το σύνθημα «Αλλαγή», το ΚΚΕ είχε το σύνθημα «δεν υπάρχει αλλαγή χωρίς το ΚΚΕ» κ.ά.). Επομένως, ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ και η πλειοψηφία της ΕΦΕΕ (που απαρτιζόταν από την ΚΝΕ και την νεολαία ΠΑΣΟΚ), ακριβώς επειδή ήθελαν «την ομαλή διεξαγωγή εκλογών, που θα εκφράσει την λαϊκή θέληση», υποτάχθηκαν στην κυβερνητική απαγόρευση και ανακοίνωσαν το σταμάτημα της διαδήλωσης στο Σύνταγμα και όχι στην αμερικανική πρεσβεία. Φυσικά, αν αυτά τα

κόμματα το ήθελαν, θα μπορούσαν, με την μαζικότητά τους, να σπάσουν στην πράξη την απαγόρευση, αλλά αυτό ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τον σχεδιασμό τους... Το ΚΚΕ, μάλιστα, είχε δηλώσει, πως «εμείς θέλαμε την πορεία στην πρεσβεία, αλλά πάνω από όλα μας ενδιαφέρει η ενότητα των δημοκρατικών δυνάμεων».

Η «Πρωτοβουλία» των ακροαριστερών οργανώσεων και η διαδήλωση

Η υποχώρηση της ΕΦΕΕ δημιούργησε ένα κενό που προσπάθησαν να το καλύψουν οι οργανώσεις της επαναστατικής Αριστεράς (ΟΚΔΕ, ΚΚΕ μ-λ, Κ.Ο. Μαχητής, Β' Πανελλαδική και ΟΣΕ), που έβλεπαν πως ο κόσμος δεν ήθελε να υποταχθεί στις απαγορεύσεις. Βλέποντας λοιπόν πως ήταν ένα στρατηγικό χτύπημα προς το εργατικό κίνημα, αποφάσισε να σπάσει την κυβερνητική απαγόρευση με την πραγματοποίηση πορείας προς την πρεσβεία.

Στην διαδήλωση το μπλοκ της επαναστατικής αριστεράς αριθμούσε πάνω από 10.000 διαδηλωτές, γεγονός που δείχνει πως σε αυτό συσπειρώθηκε ένα ευρύτερο κομμάτι φοιτητών και εργατών, ακόμη και επιρροές του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ, που δεν αποδέχτηκαν την υπακοή αυτών των δύο στην κυβερνητική απαγόρευση. Όταν η πορεία έφτασε στην Βουλή ήρθε αντιμέτωπη σχεδόν αμέσως με τα ΜΑΤ, τις «αύρες» και τα θεθωρακισμένα της αστυνομίας που σημάδευαν το πλήθος. Παρόλη την αγριότητα της επίθεσης, οι αλυσίδες του μπλοκ κράτησαν, αλλά και όταν έσπασαν, ο κόσμος ανασυντάχθηκε. Τότε τα ΜΑΤ εξαπέλυσαν μία άγρια δολοφονική επίθεση, με στόχο να σκοτώσουν. Οι συγκρούσεις απλώθηκαν σε όλο το κέντρο

και τα επεισόδια κράτησαν μέχρι αργά. Σχεδόν αμέσως έγινε γνωστό, πως πέρα από τους εκατοντάδες τραυματίες και τις δεκάδες συλλήψεις, υπήρχαν και δύο νεκροί.

Ο πολιτικός απόηχος των γεγονότων

Η πρώτη δήλωση του πρωθυπουργού της κυβέρνησης μετά από την δολοφονία των Κουμή και Κανελλοπούλου ήταν η εξής: «Και ο Αρχάγγελος Μιχαήλ σπάθην κρατεί στα χέρια του για να αμυνθεί εναντίον των δαιμόνων. Δεν κρατεί άνθη». Μετά από αυτήν την κατάπτυστη και εμπρηστική δήλωση, το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ έδωσαν πλήρη πολιτική κάλυψη στη δολοφονική κυβέρνηση Ράλλη. Το ίδιο κιόλας βράδυ, ο Ανδρέας Παπανδρέου ζητούσε «να τιμωρηθούν όλοι οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί των επεισοδίων», φωτογραφίζοντας έτσι τις οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς, ενώ για το αιματοκύλισμα απέδωσε ευθύνες σε κάποιους αστυνομικούς «που έχουν ξεχάσει πως είναι παιδιά του λαού». Ταυτόχρονα, το ΚΚΕ ξανά πίσω από τα επεισόδια έβλεπε «αριστεριστές» και «πράκτορες της ΚΥΠ», χωρίς να καταλογίσει μισή ευθύνη σε κυβέρνηση και αστυνομία. Η γραμμή του ήταν και παραμένει μία... Όποιος αντιστέκεται στα ΜΑΤ είναι πράκτορας, ενώ όποιος υποτάσσεται είναι αγωνιστής.

Η 16η Νοέμβρη, για την επαναστατική αριστερά και την ΟΚΔΕ, από μία απλή επέτειο του Πολυτεχνείου που επιδίωκαν οι ρεφορμιστές, μετατράπηκε σε μια αποφασιστική σύγκρουση με την κυβέρνηση, δείχνοντας στην πράξη το σύνθημα «Η αλλαγή δεν γίνεται με λόγια στη Βουλή, χρειάζεται αγώνας και πάλη ταξική».

■ Γρηγόρης Καρβούνης

“Πολυτεχνείο-Παλαιστίνη”: Πολιτικές εκδηλώσεις της ΟΚΔΕ

Στην επέτειο της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, η ΟΚΔΕ διοργανώνει σειρά εκδηλώσεων με κεντρικό σύνθημα «Νοέμβρης 1973 - Παλαιστινιακή Αντίσταση ΜΑΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ».

Οι δύο αυτοί μεγάλοι άξονες, ιστορικοί όσο και επίκαιροι, δίνουν ένα απαραίτητο στίγμα και προσφέρονται για πλούσιο προβληματισμό και χρήσιμα συμπεράσματα, σε μια κρίσιμη συγκυρία που διανύουμε και με τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος να βρίσκονται αντιμέτωποι με μεγάλες αλλαγές και προκλήσεις, με δύσκολα προβλήματα.

Από τη μια, η ηρωική Αντίσταση του παλαιστινιακού λαού, σε όλες τις μορφές της, η οποία βρίσκεται σήμερα στην πρωτοπορία των αγώνων ενάντια στον Ιμπεριαλισμό, στις προσπάθειες αναγέννησης ενός ισχυρού αντιπολεμικού και διεθνιστικού κινήματος σε παγκόσμια κλίμακα. Οι ομιλητές σύντροφοι από το Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, με τους οποίους η ΟΚΔΕ έχει χτίσει σταθερές αγωνιστικές σχέσεις τα τελευταία χρόνια στην πάλη ενάντια στη Γενοκτονία και τον Σιωνισμό, θα παρουσιάσουν πολλές πτυχές της σημερινής σύνθετης κατάστασης μετά από την «εκεχειρία» - και τις προοπτικές, τα καθήκοντα του παλαιστινιακού αγώνα

που βρίσκονται μπροστά μας.

Από την άλλη, το διαχρονικό ορόσημο του Νοέμβρη του 1973, όπου η ριζοσπαστική δράση των μαζών έφτασε ως μια αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας και έτσι άνοιξε τον δρόμο για τις κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις της Μεταπολίτευσης, αποτελεί έναν αναντικατάστατο «εξοπλισμό». Για να τεθούν σημερινά ζητήματα στρατηγικής και τακτικής, όπως άλλωστε αναδεικνύονται από τους αγώνες και τα κινήματα των τελευταίων χρόνων, αλλά και τις αδυναμίες τους. Με επίκεντρό μας την πάλη για την οικοδόμηση μιας ισχυρής επαναστατικής αριστεράς, του αναγκαίου «εργαλείου» για την Επαναστατική Διέξοδο, για τον Σοσιαλισμό.

Ακολουθεί το πρόγραμμα των εκδηλώσεων:

ΠΑΤΡΑ: Τετάρτη 12/11, Μέγαρο Λόγου και Τέχνης (πλ. Βασ. Γεωργίου Α' 17), 6:30 μμ.

ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Πέμπτη 13/11, καφέ Ίριδα (Πυρσινέλλα 10), 6:00 μμ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Παρασκευή 14/11, Εργατικό Κέντρο (Αριστοτέλους 32), 6:30 μμ

ΑΘΗΝΑ: Κυριακή 16/11, Πολυτεχνείο, 12:00

Νοέμβρης 1973 ★ Παλαιστινιακή Αντίσταση

ΜΑΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Ενάντια σε Ιμπεριαλισμό, Πόλεμο, Φτώχεια, Καταστολή
Για την Επαναστατική Διέξοδο - Για τον Σοσιαλισμό

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ 16/11, 12:00, Πολυτεχνείο

Ομιλητές
ΜΙΧΙΑΡ ΕΚΤΑΜΙ (ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ)
ΣΟΦΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ (ΟΚΔΕ)

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η Οκτωβριανή επανάσταση μας δείχνει τον δρόμο

Στις 25 Οκτωβρίου συμπληρώθηκαν 108 χρόνια από την πρώτη πετυχημένη προλεταριακή επανάσταση στον κόσμο. Το ρωσικό προλεταριάτο, σε συνεργασία με τις φτωχές αγροτικές μάζες, κατάφερε να ανατρέψει το αυταρχικό και βάρβαρο τσαρικό καθεστώς και υπό την ηγεσία των Μπολσεβίκων να καταλάβει την εξουσία. Η δημιουργία του πρώτου εργατικού κράτους στην ιστορία αποτελεί έως σήμερα ένα φωτεινό φάρο για το προλεταριάτο και την δική του ενναλακτική.

Στις αρχές του 20ού αιώνα, η Ρωσία αποτελούσε την πιο καθυστερημένη οικονομικά χώρα της Ευρώπης. Δικαίως χαρακτηριζόταν από πολλούς επαναστάτες ως αδύναμος κρίκος. Η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού ήταν άπαιχτοι και ζούσαν σε συνθήκες εξαθλίωσης, κυρίως ως μισο-δουλοπάροικοι και μικροϊδιοκτήτες γης. Η βιομηχανική ανάπτυξη και η εισροή ξένων κεφαλαίων θα την κάνει 4η βιομηχανική δύναμη στην Ευρώπη και 5η

Έναν αιώνα μετά, η Οκτωβριανή Επανάσταση δείχνει τον δρόμο για να απαλλαγούμε από τον καπιταλισμό και την κρίση του

στον κόσμο, με αποτέλεσμα τη γέννηση και ανάπτυξη μιας εργατικής τάξης που συγκεντρώθηκε σε πόλεις - μεγάλα βιομηχανικά κέντρα. Όμως και εκεί οι συνθήκες εργασίας και διαβίωσης ήταν άθλιες, ενώ βάραινε ο αυταρχισμός και η έλλειψη δημοκρατικών ελευθεριών στα πλαίσια του τσαρικού καθεστώτος. Η Ρωσία παρέμενε καθυστερημένη σε σύγκριση με την Βρετανία, τη Γαλλία και τη Γερμανία, έχοντας μια αστική τάξη αδύναμη και δειλή, αδυνατώντας να πραγματοποιήσει μια αστικοδημοκρατική επανάσταση και τα βασικά της καθήκοντα, όπως τη διανομή της γης, την εγκαθίδρυση δημοκρατικών θεσμών διακυβέρνησης, την κατάργηση της εθνικής καταπίεσης πολλών λαών.

Το 1905 υπό το βάρος των αντικειμενικών συνθηκών που επικρατούσαν, το ρωσικό προλεταριάτο επιχειρεί για πρώτη φορά να επαναστατήσει. Δεν τα καταφέρνει, αλλά οι πιο πρωτοπόροι εργάτες και επαναστάτες όπως ο Τρότσκι βγάζουν πολύτιμα συμπεράσματα που θα χρησιμεύσουν για την επιτυχία της επανάστασης το 1917: α) Τα εργατικά συμβούλια ή σοβιέτ, είναι η μόνη δομή αυτοοργάνωσης που μπορεί να παίξει τον επαναστατικό ρόλο της κατάληψης και άσκησης της εξουσίας. β) Η εργατική τάξη είναι η μόνη τάξη που μπορεί να παίξει έναν επαναστατικό ρόλο, συμμαχώντας με τα φτωχά αγροτικά στρώματα, γ) Η αστική τάξη της Ρωσίας δεν είχε να προσφέρει κανέναν προοδευτικό ή επαναστατικό ρόλο. Αντιθέτως, έπειτα από την συνθηκολόγησή της με το

οπισθοδρομικό τσαρικό καθεστώς, απέδειξε τον αντιδραστικό χαρακτήρα της, ο οποίος προερχόταν από τον φόβο για το προλεταριάτο και την επαναστατική προοπτική.

Μέσα στο εργατικό κίνημα και τις κυριότερες οργανώσεις και κόμμάτα του, επικράτησε μια σφοδρή, αλλά σημαντική για την έκβαση της επανάστασης διαφωνία. Η αντιπαράθεση αφορούσε τον χαρακτήρα της επερχόμενης επανάστασης και χωριζόταν σε 3 κύριες απόψεις: α) Η άποψη του κόμματος των Μενσεβίκων (κόμμα προερχόμενο από την διάσπαση των 2 κύριων τάσεων του πρώην Ρωσικού Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, της Μενσεβίκικης και της Μπολσεβίκικης τάσης). Υποστήριζαν πως η επανάσταση έπρεπε σε πρώτο στάδιο να εγκαθιδρύσει ένα αστικοδημοκρατικό καθεστώς με καπιταλιστική οικονομία, ανατρέποντας το μισοφουδαρχικό-καθυστερημένο μοντέλο που επικρατούσε. Στη συνέχεια αυτό θα αναπτυσσόταν όπως άλλα καπιταλιστικά κράτη. Αυτό σημαίνει πως η εργατική τάξη έπρεπε να περιορίσει τον ρόλο της σε καθαρά βοηθητικό και να υποταχθεί στην μπουρζουαζία. Οι Μενσεβίκοι παράβλεπαν τον αντιδραστικό χαρακτήρα της αστικής τάξης, όπως φάνηκε στην επανάσταση του 1905 και επιπλέον ανέβαλαν την προλεταριακή επανάσταση και την πάλη για τον σοσιαλισμό σε κάποιο αόριστο μελλοντικό στάδιο, πράγμα που έγινε τελικά η βασική στρατηγική των σταλινικών ΚΚ παγκοσμίως. β) Η άποψη του Μπολσεβίκικου κόμματος και του ίδιου του Λένιν, η οποία πήρε την ονομασία «Δημοκρατική Δικτατορία του Προλεταριάτου και της Αγροτιάς». Από την μία έβλεπε καθαρά τον επικίνδυνο ρόλο της αστικής τάξης και πρότασε την πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία του προλεταριάτου, το οποίο έπρεπε να έχει τον κυρίαρχο ρόλο και να αναλάβει την εξουσία σε συνεργασία με τους αγρότες. Από την άλλη αυτή η άποψη συναντούσε ένα αντικειμενικό όριο. Η «συγκυβέρνηση» των εργατών και των αγροτών μέσα σε ένα αστικοδημοκρατικό καθεστώς και μια καπιταλιστική οικονομία, σήμαινε πως το νικηφόρο εργατικό κίνημα και οι αγρότες, έπρεπε να «πατήσουν φρένο». Η αντίφαση έγκειται στο ότι το προλεταριάτο έπρεπε ενώ μόλις είχε νικήσει και κατακτήσει την πολιτική εξουσία, να

περιορίσει τις κατακτήσεις του στα όρια της καπιταλιστικής οικονομίας και άρα να μην εφαρμόσει σοσιαλιστικά μέτρα. Το πρόβλημα της θέσης των Μπολσεβίκων, ήρθε να το λύσει ο Τρότσκι με την τρίτη άποψη. γ) Η άποψη του Τρότσκι και η θεωρία της «Διαρκούς Επανάστασης». Βασισμένος στην θεωρία της άνισης και συνδυασμένης ανάπτυξης, κατάλαβε πως τα καθήκοντα της αστικοδημοκρατικής επανάστασης δεν μπορούσαν να επιτευχθούν με την εγκαθίδρυση ενός ενδιάμεσου αστικοδημοκρατικού σταδίου. Ο μόνος τρόπος για να ικανοποιηθούν ήταν η προλεταριακή επανάσταση. Η εργατική τάξη, συμμαχώντας με την αγροτιά, μπορεί και πρέπει να πάρει την εξουσία, λύνοντας στο διάβα των σοσιαλιστικών καθηκόντων (εθνικοποιημένη οικονομία κ.λπ.) τα αστικοδημοκρατικά (διανομή της γης κ.ά.). Η θέση αυτή επιβεβαιώθηκε στο έπακρο και αποτέλεσε την πρακτική απόδειξη της θεωρίας της Διαρκούς Επανάστασης που διαμόρφωσε ο Τρότσκι στο ομώνυμο έργο του.

Το 1917 η Ρωσία βρίσκεται σε εκρηκτική κατάσταση. Ο πόλεμος έχει φέρει ακόμη μεγαλύτερη εξαθλίωση στα ήδη άπαιχτα εργατικά και αγροτικά στρώματα, ενώ επιπλέον οι απώλειες παιδιών, γονιών και συζύγων στο μέτωπο κάνουν την κατάσταση ακόμη πιο βαριά. Με αφετηρία τις κινητοποιήσεις γυναικών εργατριών τον Φλεβάρη ξεσπούν μαχητικές απεργίες και διαδηλώσεις, ενώ τα σοβιέτ κάνουν την επανεμφάνισή τους. Ο στρατός αδυνατεί να καταστείλει τους εξεγερμένους και στις περισσότερες περιπτώσεις οι φαντάροι παίρνουν το μέρος της επανάστασης. Οι επίλεκτες μονάδες καταστολής του Τσάρου και η αστυνομία, μετατρέπονται από ανίκητοι μηχανισμοί σε αδύναμους παρατηρητές μπροστά στα πλήθη που ρίχνονται χωρίς φόβο πλέον στη σύγκρουση. Ο Τσάρος αναγκάζεται να παραιτηθεί και να αφήσει την εξουσία στη Δούμα (Βουλή). Οι Μενσεβίκοι συμφωνούν στον σχηματισμό προσωρινής κυβέρνησης με το αστικό κόμμα των Καντέτων. Σε αντάλλαγμα παίρνουν θέσεις σε υπουργεία της νέας κυβέρνησης. Η προδοσία της επανάστασης από τους Μενσεβίκους είναι γεγονός μετά την παράδοση της εξουσίας στην αστική τάξη. Εν τω μεταξύ οι Μπολσεβίκοι επιμένουν σε μια

θέση που δεν προσανατολιζόταν στην εργατική εξουσία και δεν εναντιώνονται καθαρά στον σχηματισμό της κυβέρνησης. Κύρια ευθύνη για αυτό είχαν οι Κάμενεφ και Στάλιν, κύριοι διαμορφωτές της πολιτικής του κόμματος εκείνη την περίοδο.

Το σημείο καμπής αποτέλεσε η επιστροφή του Λένιν από την εξορία τον Απρίλιο. Ο ίδιος παίξει τον καθοριστικό ρόλο και διορθώνει τον προσανατολισμό των Μπολσεβίκων με τις «Θέσεις του Απρίλη», που συμβάδιζαν με τα συμπεράσματα της «Διαρκούς Επανάστασης» του Τρότσκι. Με σκληρή εσωκομματική σύγκρουση, συγκρότησε ένα ολοκληρωμένο σχέδιο κατάληψης της εξουσίας από το προλεταριάτο. Το κόμμα επανεξοπλίζεται, σταδιακά αποβάλλει τις δημοκρατικές αυταπάτες (συμβιβαστικές τάσεις συμμετοχής στο Προκοινοβούλιο, συνεργασίας με τους ρεφορμιστές κ.λπ.). Επικεντρώνεται στο κέρδισμα των μαζών με το σύνθημα «Όλη η εξουσία στα Σοβιέτ».

Το επόμενο διάστημα έως τον Οκτώβρη, η κατάσταση δεν μπορούσε να εκτονωθεί. Η κυβέρνηση δεν μπορούσε να λύσει τα εκρηκτικά ζητήματα που προκάλεσαν την εξέγερση. Η εργατική τάξη συνέχισε τον αγώνα πλάι στους Μπολσεβίκους, αναγκάζοντας την κυβέρνηση να δείξει το πραγματικό της πρόσωπο και να καταστείλει αιματηρά τις κινητοποιήσεις του Ιουλίου στην Πετρούπολη, ενώ ανακήρυξε ως παράνομο το Μπολσεβίκικο κόμμα, και επιχειρήσει να το συκοφαντήσει. Παρά το χτύπημα, οι Μπολσεβίκοι είχαν ριζώσει για τα καλά στις μάζες και τον στρατό. Πρωτοστάτησαν στο τσάκισμα του πραξικοπήματος του τσαρικού στρατηγού Κορνίλοφ, με τον οποίο προσπάθησε να συνωμοτήσει η νέα κυβέρνηση Κερένσκι. Μέχρι τις αρχές του Οκτώβρη του 1917, κέρδισαν την πλειοψηφία στα σοβιέτ σε βάρος των ρεφορμιστών, των κομμάτων των μενσεβίκων και εσέρων (σοσιαλεπαναστατών). Ο Κερένσκι έκανε μια ύστατη προσπάθεια να τσακίσει την επανάσταση, απαιτώντας αποστολή της φρουράς της Πετρούπολης στο μέτωπο. Με απόφαση του σοβιέτ υπό μπολσεβίκικη πλειοψηφία αρνήθηκε, συγκροτώντας ταυτόχρονα την επαναστατική στρατιωτική επιτροπή με επικεφαλής τον Τρότσκι. Ήταν το αποκορύφωμα της περιόδου της δυαδικής εξουσίας και το τελευταίο σημείο καμπής. Η κατάληψη της εξουσίας ολοκληρώθηκε στις 25-26 Οκτώβρη, με την έφοδο στα χειμερινά ανάκτορα και την σύλληψη της Προσωρινής Κυβέρνησης.

Έναν αιώνα μετά, η Οκτωβριανή Επανάσταση δείχνει τον δρόμο για να απαλλαγούμε από τον καπιταλισμό και την κρίση του. Έναν αιώνα μετά μας θυμίζει ότι υπάρχει εναλλακτική και ότι μια κοινωνία σοσιαλιστική δεν είναι ουτοπία, είναι η μόνη λύση για να ζήσουμε χωρίς φτώχεια, εξαθλίωση, καταστροφές, πολέμους.

■ Κωνσταντίνος Λάχανης